

สารบัญ

พุทธศาสนกับการแนะแนว	๑
การแนะแนวคือการช่วยให้เขาพึ่งตนเองได้	๓
ธรรมชาติของมนุษย์ และกระบวนการของการศึกษา	๘
แนะแนวได้เพราะมนุษย์มีศักยภาพที่จะพัฒนาได้จนสูงสุด	๑๕
องค์ประกอบในการศึกษาหรือพัฒนาศักยภาพ	๑๗
ทำที่ต่อประสบการณ์: จุดเริ่มของ <i>ปัญญา</i> หรือ <i>ปัญหา</i>	๒๔
การแนะแนว: หน้าที่ของปัจจัยภายนอก	๒๗
ตรวจสอบก่อน เพื่อทำงานให้ตรงเป้า	๒๙
รอยต่อ: จุดตรวจที่มองเห็นง่าย	๓๓
สามด้านที่ควรผ่านการตรวจ	๓๕
<i>อธิบายประกอบ</i>	๓๖
แกนกลางของปฏิบัติการในการแนะแนว	๓๙
คุณสมบัติของครูผู้แนะแนว	๔๒
<i>อธิบายประกอบ</i>	๔๓
คุณสมบัติที่ควรให้มีในผู้รับการแนะแนว	๔๕
<i>อธิบายประกอบ</i>	๔๖
หลักการทำตนให้เป็นที่พึ่งของตนได้	๔๘
จุดหมายของชีวิตที่ผู้แนะแนวควรชี้แนะ	๕๐

พุทธศาสนกับการแนะแนว

ท่านอาจารย์แห่งภาควิชาจิตวิทยาและการแนะแนว พร้อมทั้ง
นักศึกษาทุกท่าน

วันนี้ อาตมาได้รับนิมนต์มาบรรยาย ในหัวข้อเรื่อง “พุทธ-
ศาสนกับการแนะแนว” ในแง่ของพุทธศาสนา ถ้าพิจารณากันดู ก็
เห็นว่า ไม่น่าจะมีอะไรที่ต้องมาพูดกันมากมาย เพราะพุทธศาสนา
เป็นเรื่องของการแนะแนวอยู่แล้ว

ทั้งนี้ จะเห็นได้ว่า เรื่องการแนะแนวนั้นมีมาตั้งแต่สมัยโบราณ
นานนักหนาแล้ว เพราะว่ามีมนุษย์ทุกยุคทุกสมัยก็มีปัญหาด้วยกัน
ทั้งนั้น จะเกิดมาในถิ่นฐานใดดินแดนใด ในยุคใดสมัยใด ชีวิตก็
ล้วนแต่มีปัญหา คนที่มีปัญญาก็แสวงหาหนทางที่จะช่วยเหลือกัน
ในบรรดามนุษย์ทั้งหลายที่หาทางช่วยเหลือกันนั้น ต่อมาก็เกิดมี
กลุ่มชนที่เราเรียกว่าเป็นนักบวชบ้าง ครูอาจารย์บ้าง ตลอดจน
กระทั่งมีพ่อมดหมอผี หรือแม้แต่หมอผู้ทำนายโชคชะตาต่างๆ
บุคคลเหล่านี้ได้ทำหน้าที่ที่เกี่ยวข้องกับการแนะแนวไม่มากนัก

โดยเฉพาะในวงการการศึกษาสมัยใหม่นี้ ได้มีประสบการณ์
ในการแนะแนว ซึ่งสัมพันธ์กันมาเป็นอันมาก เพราะการดำเนิน
กิจกรรมในด้านการศึกษาแบบสมัยใหม่ที่เป็นของตะวันตกนี้ ได้รับ
ความนิยมแพร่หลายออกไป อย่างที่เรียกได้ว่าทั่วโลก จึงได้มี
บุคคลผู้มีสติปัญญาช่วยกันคิดค้นปรับปรุง พัฒนาการแนะแนวนั้น

ให้ได้ผลดี ทำให้การแนะแนวในวงการการศึกษาและวิทยาการสมัยใหม่เป็นระบบที่มีระเบียบ มีเนื้อหาเทคนิคอะไรต่างๆ ในการปฏิบัติเป็นอันมาก ต้องยอมรับว่า การแนะแนวของการศึกษาสมัยใหม่นี้ ได้ผลดีไม่ใช่น้อยทีเดียว เพราะได้ผ่านการปฏิบัติ การทดสอบ การทดลอง การค้นคว้าปรับปรุงมาเป็นเวลานาน

เมื่อพูดในแง่ของพระพุทธศาสนา พระพุทธศาสนาก็เป็นศาสนาที่เกี่ยวข้องกับการแนะแนว อย่างน้อยมองในแง่พื้นฐานที่ว่า เป็นศาสนาที่ต้องการช่วยเหลือคน เริ่มตั้งแต่ทางด้านจิตใจ ก็ต้องให้คำแนะนำ ชี้แนะ ให้คำสั่งสอน ซึ่งต้องเกี่ยวข้องกับการแนะแนว แต่ในสมัยปัจจุบัน กิจกรรมด้านนี้ผู้ที่เรานับว่าเชี่ยวชาญพิเศษก็คือวงการการศึกษาสมัยใหม่

อาจพูดได้ว่า หลักการหลายอย่างในด้านการแนะแนว จะเป็นของในพระพุทธศาสนาที่ดี ในวงการการศึกษาสมัยใหม่ก็ดี ก็คล้ายๆ กัน แต่ในแง่ของรายละเอียด ในยุคปัจจุบันนี้ วงการการศึกษาสมัยใหม่ได้มีการพัฒนาไปมาก ส่วนในวงการศาสนานั้น เรามีหลักการดั้งเดิมเป็นแนวความคิดใหญ่ๆ ส่วนรายละเอียดในทางปฏิบัติ เช่น เทคนิคต่างๆ ที่ประยุกต์ให้เหมาะกับกาลสมัย อาจจะหาได้น้อย เพราะกิจการพระพุทธศาสนาในด้านการศึกษา ในระยะที่ผ่านมา ค่อนข้างชะงักงัน แต่ถ้ามาศึกษากันดู เราก็อาจจะได้ความคิดอะไรที่ช่วยขยายสติปัญญา ในการดำเนินกิจกรรมเกี่ยวกับการแนะแนวให้ได้ผลดียิ่งขึ้นไป

การแนะนำคือการช่วยให้เขาพึ่งตนเองได้

ในแง่ของพุทธศาสนานั้น เรามีหลักการที่ทุกคนคงจะได้ยินได้ฟังมาแล้วจากพุทธภาษิตที่ว่า *อตฺตา หิ อตฺตโน* นาโถ แปลว่า ตนแลเป็นที่พึ่งของตน ในสังคมไทยได้ยินกันทั้งนั้น พุทธภาษิตข้อนี้แสดงว่า พุทธศาสนานั้นเป็นศาสนาแห่งการพึ่งตนเอง

เมื่อพึ่งตนเองแล้ว เวลามีปัญหาคนอื่นจะมาช่วยอะไรอีกเล่า ในเมื่อตนต้องเป็นที่พึ่งของตน แต่ที่นี้มีปัญหาว่าบางทีคนพึ่งตนเองไม่ได้ ตามหลักการก็ควรจะเป็นอย่างที่ท่านว่าคือ ตนต้องเป็นที่พึ่งของตน แต่ในเมื่อมีคนพึ่งตนเองไม่ได้เราจะทำอย่างไร ก่อนจะตอบคำถามนี้ เราจะต้องยอมรับหลักการเบื้องต้นเสียก่อนว่าชีวิตที่ดีนั้นต้องเป็นชีวิตที่พึ่งตนเองได้ ถ้าเป็นชีวิตที่พึ่งตนเองไม่ได้ ก็จะมีปัญหา

อย่างเราเดินทางร่วมกันหลายๆ คน ถ้าเกิดมีใครคนหนึ่งเดินไม่ได้เพราะหมดแรงก็ดี เพราะเกิดบาดเจ็บ หรือเพราะสาเหตุอะไรอย่างหนึ่งอย่างใดก็ดี ก็จะเป็นภาระขึ้นมาทั้งแก่ตนเองและผู้อื่นตนเองเดือดร้อนก่อน ต่อมาถ้าคนอื่นมีมนุษยธรรม มีความห่วงใย มีความรักใคร่ ก็ต้องหาทางช่วยเหลือกัน เมื่อช่วยเหลือก็ต้องทำให้คนอื่นพลอยลำบากลำบากไปด้วย ทำให้การเดินทางขลุกขลักไปหมด เพราะฉะนั้น ถ้าหากว่าทุกคนพึ่งตนได้ ต่างคนต่างเดินทางได้ดี มีกำลังแข็งแรง การเดินทางนั้นก็จะเป็นไปด้วยดีโดยสะดวก

ตัวอย่างที่จะเห็นได้ง่ายๆ ก็คือ ทุกคนควรจะหาเลี้ยงชีวิตด้วยตนเอง จะต้องแสวงหาอาหารหาปัจจัยสี่มา แต่ถ้าบุคคลบาง

คนในหอ■ ในคณะหรือในชุมชนนั้นไม่มีความสามารถที่จะหาเลี้ยงชีวิตได้ ก็จะเป็นภาวะแก่ห■คณะนั้น

แต่คนที่ว่าเลี้ยงชีวิตตนเองได้ ฟังตนเองได้นั้น ก็ไม่จำเป็นที่จะต้องไปแสวงหาปัจจัยสี่ หรือทำอาหารนั้นด้วยตนเอง การที่เขาทำหน้าที่ของตนเองอย่างใดอย่างหนึ่ง ทดแทน ชดเชย หรือทำให้ผู้อื่นได้รับความสะดวก แล้วคนอื่นนั้นไปแสวงหาปัจจัยสี่มาเลี้ยงดูเขา ก็ถือว่าเขาฟังตนเองเหมือนกัน แต่ถ้าให้คนอื่นมาเลี้ยงดูเขา อย่างเดียวก็แสดงว่าฟังตนเองไม่ได้ ก็เกิดปัญหาขึ้นมา ถ้าเป็นอย่างนี้ก็เป็นที่อันว่าเขาจะเป็นภาวะแก่สังคม และเกิดความทุกข์เกิดปัญหาแก่ตัวเอง

อย่างไรก็ตาม แม้แต่คนที่หากินเองไม่ได้ คนอื่นต้องเลี้ยงนั้น เขาก็ยังต้องฟังตนเอง เมื่อถึงเวลารับประทาน เขาก็ยังต้องตักอาหารรับประทานใส่ปากตัวเอง แต่ต่อมาถ้าหากเขาเกิดพิการ แม้แต่ตักอาหารใส่ปากตัวเองก็ไม่ได้ การฟังตัวเองก็ลดลงไปอีก คนอื่นก็ต้องมาช่วย โดยตักอาหารใส่ปากเขาคือบิณฑก เช่น บิณฑกข้าวให้เขา การฟังตนเองก็ลดลงไปอีก แต่ถึงอย่างนั้น เขาก็ยังฟังตนเอง คือเคี้ยวเอง

ต่อมาถ้าเขาฟังตัวเองด้วยการเคี้ยวไม่ได้อีก ก็ต้องใส่อาหารทางสายยาง ใส่อาหารลงไปในกระเพาะให้เขากิน ถึงขั้นนี้แล้ว เขาก็ยังต้องฟังตัวเอง คือเขาต้องย่อยเอง ถ้าหากว่าเขาไม่ย่อย ก็ต้องฉีดโปรตีนและกลูโคสเป็นต้นเข้าทางเส้นเลือด แต่เขาก็ยังต้องฟังตนเองอีก คือหัวใจต้องสูบฉีดโลหิตให้พาอาหารไปบำรุงอวัยวะ

ต่างๆ ถ้าหัวใจไม่ทำงานอีก ตอนนีเข่าฟุ้งตนเองไม่ได้เลย ก็แตกดับ คือ ตาย

เพราะฉะนั้น ไม่ว่าจะอยู่ในสภาพไหนก็แล้วแต่ คนต้องฟุ้งตัวเอง ในระดับใดระดับหนึ่ง ชีวิตจึงดำรงอยู่ได้ ทีนี้ถ้าชีวิตฟุ้งตัวเองได้มากเต็มที่ของมัน ชีวิตนั้นก็เป็ชีวิตที่ดิงาม เป็นชีวิตที่สมบูรณ์ นอกจากฟุ้งตนเองได้แล้วก็ยังขยายออกไปช่วยเหลือผู้อื่นได้ด้วย

ในทางพระพุทธศาสนานั้น ถือหลักการฟุ้งตนเองนี้เป็สิ่งสำคัญ คุณค่าของพระพุทธศาสนา ก็อยู่ที่การช่วยให้มนุษย์ฟุ้งตัวเองได้ อย่างพระรัตนตรัยนี้ เราจะเห็นได้ชัดว่าเป็นหลักของการฟุ้งตนเอง

ท่านอาจจะแย้งว่า เอ๊ะ เวลาเราสมาทานศีล ตอนเริ่มต้น เขาเรียกว่าไตรสรณคมน์ คือ ถึงพระรัตนตรัยเป็สรณะว่า พุทฺธํ สรณํ คจฺฉามิ ข้าพเจ้าขอถึงพระพุทธเจ้าเป็สรณะ ต่อไปก็มี ธมฺมํ สรณํ คจฺฉามิ และ สงฺฆํ สรณํ คจฺฉามิ ข้าพเจ้าขอถึงพระธรรมเป็สรณะ ข้าพเจ้าขอถึงพระสงฆ์เป็สรณะ คำว่าสรณะ เราแปลกันว่าเป็นที่พึ่ง เอ ก็ถ้าอย่างนั้น พระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ก็เป็เป็นที่พึ่งซิ จะฟุ้งตัวเองอย่างไร อันนี้ก็อยู่ที่ความเข้าใจให้ถูกต้อง

ความจริง ที่ว่าเป็นที่พืงนั้น ก็หมายความว่า ท่านมาช่วยแนะแนะนั่นเอง คือช่วยแนะนำบอกกล่าวให้เรา รู้จักฟุ้งตนเอง เวลาแปลเป็ภาษาอังกฤษ คำว่าสรณะนี้ยังแย้งกันอยู่ บางพวกก็แปลว่า refuge แปลว่า ที่พึ่ง อีกพวกหนึ่งแปลว่า guide แปลว่า

ผู้นำทาง หรือผู้ทำการแนะแนวนั้นเอง คือผู้ชี้แนะแนวทาง หมายถึง แนวทางชีวิตหรือดำเนินชีวิต

พระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์นั้น เป็นผู้แนะแนวที่สำคัญ หลักการของพระพุทธศาสนาสนับสนุนทัศนะที่ว่า พระพุทธศาสนา เป็นการแนะแนว เพราะว่าพระพุทธเจ้าเป็นผู้ค้นพบทาง ท่านบอกว่า พระพุทธเจ้าเป็นผู้ค้นพบทางดำเนินชีวิตที่ถูกต้อง เมื่อพบแล้วก็นำเอามาเปิดเผย มาชี้แนะ บอกทางให้แก่ผู้อื่น ดังที่พระองค์ตรัสไว้ว่า *อกุชชาตาโร ตถาคตา* ตถาคตเป็นเพียงผู้บอก คือชี้ทางให้ *ตุมุเหติ กิจุจํ อาตบปปี* ส่วนตัวการกระทำนั้น เป็นเรื่องที่ท่านต้องเพียรพยายามเอาเอง พระพุทธเจ้าเป็นผู้ชี้ทาง เป็นผู้ค้นพบธรรมแล้วเอามาเปิดเผยให้แก่เรา

เมื่อท่านชี้แนวทางให้แล้ว การที่จะปฏิบัติให้สำเร็จผล ก็ต้องทำด้วยตนเอง คือนำเอาธรรมนั้นมาปฏิบัติ ธรรมนั้นเป็นเรื่องของการที่ต้องเข้าใจด้วยปัญญา เมื่อรู้เข้าใจแล้วก็ปฏิบัติไปตามนั้น ธรรมเป็นตัวชี้แนวทาง เมื่อพระพุทธเจ้าปรินิพพานไปแล้ว ก็มีธรรมไว้เป็นหลัก แต่ถ้าไม่มีใครช่วยอธิบายชี้แจง ไม่มีผู้ที่จะมาถ่ายทอด ธรรมก็จะเงียบหายไป ไม่มาถึงเรา จึงต้องมีพระสงฆ์ทำหน้าที่ถ่ายทอดชี้แนะแนวทางต่อมา

ตกลงว่า พระรัตนตรัยนั้นมีหน้าที่หลักคือ การชี้แนะแนวทาง จึงเป็นเรื่องที่เข้ากับวิชาการแนะแนว ซึ่งโดยหลักการก็คือ ช่วยให้คนพึ่งตนเองได้ ดังนั้น หลักการที่สำคัญ ก็คือ *อตฺตา หิ อตฺตโน นาโถ* ตนต้องเป็นที่พึ่งของตน

โดยทั่วไป คนทั้งหลายยังช่วยตัวเองไม่ได้เต็มที่ หรือมีระดับแห่งการพึ่งตนเองที่ยังไม่สมบูรณ์ จึงต้องการผู้มาช่วยแนะแนว เพื่อให้ช่วยตัวเองได้ในระดับสูงยิ่งขึ้นไป แต่ในระดับพื้นฐานทีเดียว คนจำนวนมากก็ยังพึ่งตนเองไม่ได้ เมื่อพึ่งตนเองไม่ได้ก็ต้องมีผู้ช่วยให้พึ่งตนเองได้ โดยใช้ภาษา และกิจกรรมเป็นต้นเข้ามาช่วย การช่วยคนให้พึ่งตัวเองได้ ก็คือ หน้าที่ของการแนะแนว การแนะแนวก็เข้ามาที่ตรงนี้เอง

เมื่อพูดถึงการที่จะพึ่งตนเองนั้น ก็ย่อมรวมไปถึงอะไรอื่นอีกหลายอย่าง ซึ่งอาจจะเรียกว่าองค์ประกอบ หรือคุณสมบัติที่จะทำ ให้พึ่งตัวเองได้ ยกตัวอย่างเช่น การรู้จักตัวเองตามที่เป็นจริง

รู้จักตัวเองก็ยังไม่พอ ต้องรู้จักสิ่งทั้งหลายที่อยู่รอบตัวตามเป็นจริง สิ่งที่อยู่รอบตัวนี้ก็มีทั้งสังคม และธรรมชาติแวดล้อม ตลอดจนสิ่งทั้งหลายที่มนุษย์สร้างสรรค์ ประดิษฐ์ขึ้นเป็นเทคโนโลยีเป็นต้น

นอกจากรู้จักเข้าใจตามที่เป็นจริงแล้ว ก็ต้องรู้จักคิดเองได้ ถ้าคิดด้วยตนเองไม่ได้ก็ยังพึ่งตัวเองไม่ได้ คิดด้วยตนเองนี้กินความรวมไปถึงการที่รู้จักเลือก รู้จักตัดสินใจด้วยตัวเอง คิดเองเป็นแล้วก็ตัดสินใจด้วยตนเองเป็น

เมื่อตัดสินใจเองได้ดีก็เป็นหลักสำคัญ ที่จะนำทางชีวิตของตนเองไปได้ ส่วนสำคัญของการคิดตัดสินใจ และการดำเนินชีวิตของตนเองได้นั้น แสดงออกที่การรู้จักแก้ปัญหาชีวิตของตัวเอง จึงต้องรู้จักแก้ปัญหาด้วยตนเองเป็น

ในการที่จะแก้ปัญหานั้น ปัญหาที่มีหลายชั้นหลายระดับ ยากมาก ยากน้อย เราจะต้องพัฒนาตัวเองให้มีความสามารถในการแก้ปัญหามากขึ้น จึงกินความรวมถึงการที่ต้องรู้จักปรับปรุงตัวเอง พัฒนาตัวเองได้ วันนี้จึงจะต้องพูดถึงเรื่องต่างๆ ที่เป็นคุณสมบัติเกี่ยวกับการพึ่งตัวเอง ซึ่งมีมากมายหลายอย่าง

ธรรมชาติของมนุษย์ และกระบวนการของการศึกษา

ที่นี้ จะให้มองเห็นเรื่องนี้ชัดเจนก็ควรพูดถึงสาระในทางความเข้าใจขั้นพื้นฐานลงไปอีก ซึ่งตั้งต้นที่ความเข้าใจเกี่ยวกับธรรมชาติของมนุษย์ การที่จะมองเห็นการแนะแนวนี้ว่ามีความหมายอย่างไร มีความสำคัญอย่างไร จำเป็นอย่างไร มีแนวทางปฏิบัติอย่างไรนี้ ต้องเกิดจากความเข้าใจธรรมชาติของมนุษย์ก่อน เป็นเบื้องต้น เป็นพื้นฐาน

ความเข้าใจธรรมชาติของมนุษย์นี้ รวมไปถึงความเข้าใจเกี่ยวกับกระบวนการศึกษาด้วย เพราะกระบวนการของการศึกษาที่แท้จริงนั้น เป็นกระบวนการที่สอดคล้องกับธรรมชาติของมนุษย์ ถ้าเป็นกระบวนการศึกษาที่ไม่สอดคล้องกับธรรมชาติของมนุษย์ ก็จะทำให้เกิดความติดขัดแล้วไม่ได้ผลจริง เพราะฉะนั้น จึงต้องย้อนกลับไปหาความเข้าใจเกี่ยวกับธรรมชาติของมนุษย์

ที่นี้ธรรมชาติของมนุษย์นั้น ก็ไปเกี่ยวกับธรรมชาติทั่วไปของโลกและชีวิตทั้งหมด ดังนั้น เมื่อพูดในแง่ของพุทธศาสนา จึงต้องดูว่าพุทธศาสนา มองเรื่องความจริงเกี่ยวกับโลกและชีวิตอย่างไร

พระพุทธศาสนามองความจริงว่า คือความเป็นไปตามธรรมดาของธรรมชาติ ธรรมชาติเป็นไปตามธรรมดาของมันนั้น เป็นอย่างไร ก็คือความเป็นไปตามกระบวนการแห่งเหตุปัจจัย ความเป็นไปอย่างมีกฎเกณฑ์ เป็นไปโดยความสัมพันธ์แห่งเหตุและผล อันนี้เรียกว่า เป็นธรรมดาของธรรมชาติ หรือกฎแห่งธรรมชาติ

พระพุทธเจ้าตรัสแสดงถึงหลักการของพระพุทธศาสนา ที่มองสังขธรรมด้วยท่าทีที่ว่า ไม่ว่าจะพระพุทเจ้าจะเกิดขึ้นหรือไม่ก็ตาม มันก็เป็นความจริง เป็นกฎธรรมดาอยู่ว่าดังนี้ๆ เช่นตรัสถึงเรื่องไตรลักษณ์ว่า ถึงแม้พระพุทเจ้าจะอุบัติขึ้นหรือไม่ก็ตาม ก็เป็นธรรมดาว่าสิ่งทั้งหลายที่เกิดจากเหตุปัจจัยล้วนไม่เที่ยงไม่คงที่ เรียกว่าเป็น อนิจจัง สิ่งทั้งหลายที่เกิดจากเหตุปัจจัยถูกปัจจัยปรุงแต่งนั้น ล้วนคงทนอยู่ในสภาพเดิมไม่ได้ เรียกว่าเป็น ทุกข์ และสิ่งทั้งหลายทั้งปวงนั้นก็ไม่มีตัวตนของมันเอง ตั้งอยู่โดยอาการที่สัมพันธ์กับสิ่งอื่น มีความเป็นไปของมันโดยสัมพันธ์กับสิ่งเหล่านี้ เป็นไปตามเหตุปัจจัย เรียกว่าเป็น อนัตตา ไม่เป็นตัวตนของมันเอง อันนี้เป็นความจริงที่เป็นธรรมดา ไม่เกี่ยวกับว่าพระพุทเจ้าจะเกิดขึ้นหรือไม่

หรืออย่างกฎอีกกฎหนึ่งที่เรารู้จักกันดี คือ กฎปฏิจจสมุปบาท ก็ตรัสแบบเดียวกันว่า พระพุทเจ้าจะอุบัติขึ้นหรือไม่ก็ตาม ก็เป็นกฎธรรมดาว่า เมื่อสิ่งนี้มี สิ่งนั้นจึงมี เมื่อสิ่งนี้เกิด สิ่งนั้นจึงเกิด เมื่อสิ่งนั้นดับ สิ่งนี้จึงดับ อะไรทำนองนี้ ยกตัวอย่าง เช่น เพราะอวิชชา เป็นปัจจัย จึงเกิดสังขาร เพราะสังขารเป็นปัจจัย จึงเกิดวิญญาณ

ตั้งนี้เป็นต้น นี้เรียกว่าการมองความจริง หรือมองสังขารตามแนวทางของพระพุทธศาสนา

เป็นอันว่า พระพุทธเจ้าสอนให้มนุษย์เรารู้จักความเป็นจริง ซึ่งเป็นธรรมชาติของธรรมชาติด้วยปัญญาของตน สถานะของพระศาสดาเป็นเพียงผู้ค้นพบสังขารแล้ว ด้วยสติปัญญาความสามารถ ก็เอาความจริงมาเปิดเผย เอามาอธิบายชี้แจงให้เกิดความเข้าใจง่าย แต่พระศาสดาจะช่วยเหลือเราได้อย่างไร ช่วยไม่ได้ในแง่ของการที่จะดลบันดาล แต่ช่วยได้ในแง่ที่มาชี้แนะแนวทางให้เราเกิดปัญญาด้วยตนเอง

สิ่งที่เราต้องทำคืออะไร ก็คือต้องตั้งใจความจริงที่เป็นกฎเกณฑ์ของธรรมชาตินั้น เมื่อรู้แล้วก็เอาความรู้นั้นมาใช้ประโยชน์ โดยทำเหตุปัจจัยให้เกิดขึ้นตามกฎเกณฑ์นั้น เมื่อต้องการสิ่งใด ก็เรียนรู้เหตุปัจจัยแล้วทำเหตุปัจจัยนั้นขึ้น กระบวนการของกฎธรรมชาติก็ดำเนินไปให้เกิดผลตามที่เราต้องการ แต่ถ้าเราไม่รู้กฎเกณฑ์ตามความเป็นจริงของธรรมชาติแล้ว ไม่ปฏิบัติตามกฎเกณฑ์นั้น มันก็ไม่เกิดผลที่เราต้องการ ก็แก้ปัญหาไม่สำเร็จ เพราะฉะนั้นจุดสำคัญก็คือ ต้องรู้ความจริงแล้วปฏิบัติให้ถูกต้อง ตามกฎเกณฑ์แห่งความเป็นเหตุปัจจัย หรือความสัมพันธ์แห่งเหตุและผล ตามกฎธรรมชาตินั้น อันนี้เป็นหลักการทั่วไป

ที่นี้ย้อนมาถึงชีวิตมนุษย์ มนุษย์เรานี้เกิดมาเบื้องต้นทีเดียวก็มาพร้อมด้วยความไม่รู้ คือเมื่อแรกเกิดมานั้นเรามีความไม่รู้อะไรเลย ความไม่เข้าใจต่อสิ่งทั้งหลาย ไม่รู้จักโลก ไม่รู้จัก

ชีวิต ความไม่รู้ ไม่เข้าใจนี้ เรียกว่า อวิชชา เมื่อไม่รู้เราก็ปฏิบัติต่อสิ่งทั้งหลายไม่ถูกต้อง เมื่อปฏิบัติไม่ถูกต้องก็เกิดความติดขัด เกิดความบีบคั้น เพราะสิ่งเหล่านั้นไม่เป็นไปตามที่ต้องการ หรือไม่เกิดผลตามที่ต้องการ เมื่อปฏิบัติไม่ถูกต้อง คือไม่เป็นไปตามความจริงแล้วเกิดความติดขัดบีบคั้นขึ้น เราเรียกว่าเกิดปัญหา ซึ่งทางพระท่านเรียกว่า ความทุกข์ รวมความว่าเพราะชีวิตเกิดมาพร้อมด้วยอวิชชา เมื่อปฏิบัติต่อสิ่งทั้งหลายไม่ถูกต้อง เพราะมีอวิชชาก็เกิดความติดขัดบีบคั้นเป็นปัญหา เกิดความทุกข์ขึ้นมา

เมื่อเรามีปัญหา เกิดการติดขัด แต่ชีวิตของเราก็จะต้องดำเนินต่อไป เราจะทำอย่างไร เมื่อมนุษย์ยังไม่รู้วิธีแก้ปัญหาลักษณะถูกต้อง หรือวิธีดำเนินชีวิตที่ถูกต้อง ซึ่งต้องมีความรู้ แต่จะดำเนินชีวิตไปให้ได้ เพราะต้องการจะอยู่รอด เมื่อไม่สามารถทำด้วยความรู้จะทำอย่างไร ก็ได้แต่ทะยานดินรนไป

อย่างไรก็ตาม มีสิ่งหนึ่งที่เป็นคุณสมบัติพื้นฐานของมนุษย์ อยู่ก็คือความอยาก และความอยากที่เป็นพื้นฐานก็คือความอยากให้ชีวิตรอด ความอยากให้ชีวิตรอดนี้โยงกันอยู่กับความอยากสนองความต้องการของประสาทสัมผัส ซึ่งเรียกง่าย ๆ ว่า ความอยากเสพ เมื่อมนุษย์ไม่เข้าใจเกี่ยวกับชีวิตและสภาพแวดล้อม และไม่รู้ว่าวิธีที่จะปฏิบัติให้ถูกต้องต่อชีวิตและสภาพแวดล้อมนั้น มนุษย์ก็ทะยานดินรนไปตามความอยากเหล่านี้ คือทะยานดินรนไปแล้วแต่ความอยากจะพาไป เพื่อให้ได้เสพสนองความต้องการ และให้ชีวิตอยู่รอด

เมื่อไม่มีความรู้ และเอาความอยากเป็นตัวนำดิ้นรนไป ทะยานไปตามอยาก แล้วแต่ความอยากจะพาให้ดิ้นรนพล่านไป ก็ไม่เกิดผลดีตามที่ต้องการ เพราะว่าเมื่อดิ้นรนทำไปแล้ว ถ้าไม่ถูกต้องตามกฎความจริงของธรรมชาติ ก็ไม่ได้รับผลสำเร็จ แต่ถ้าบังเอิญถูกต้องตรงเข้า ก็ได้ผล

แต่ในกรณีส่วนใหญ่ จะไม่เกิดผลตามที่ต้องการ เพราะปฏิบัติไม่ถูกต้องตามกฎเกณฑ์ของความเป็นจริงนั้น ก็จึงแก้ปัญหาไม่สำเร็จ แต่กลับทำให้เกิดปัญหาใหม่เพิ่มเข้ามาอีก

เพราะฉะนั้น เมื่อดิ้นรนทะยานไปด้วยความอยาก เอาความอยากเป็นตัวนำชีวิต ปัญหาที่เกิดขึ้นมาซับซ้อนมากขึ้น ชีวิตก็มีความทุกข์มากขึ้น

ความอยากที่เป็นตัวนำนี้ท่านเรียกว่า *ตัณหา* อยากแล้วก็ยึดมั่นว่าสิ่งทั้งหลายจะต้องเป็นอย่างที่อยาก สิ่งนี้จะต้องเป็นอย่างนั้น สิ่งนั้นจะต้องเป็นอย่างนั้น ตามที่ตัวอยาก จะต้องทำให้ได้ให้เป็นอย่างที่ว่าอยาก ความยึดถือสำคัญมั่นหมายนั้นเรียกว่า *อุปาทาน*

เมื่อเอาตัณหาคือตัวอยาก และอุปาทานคือการยึดมั่นว่า จะต้องเป็นอย่างนั้นอย่างนี้มาเป็นตัวนำ ปัญหาที่ยิ่งหนักมากยิ่งขึ้น เพราะสิ่งทั้งหลายเป็นไปตามเหตุปัจจัยของมัน ไม่ใช่เป็นไปตามที่ใจตัวอยาก เพราะฉะนั้น เมื่อไม่ใช้วิธีของความ^๓ ยิ่งจะให้เป็นอย่างที่ตัวอยาก ก็ยิ่งติดขัด ไม่เป็นไปอย่างที่ว่าอยาก

โดยนัยนี้ จากอวิชชาคือความไม่^๓ ก็นำไปสู่การทะยานดิ้นรนพล่านไปตามความอยาก คือ ตัณหา พร้อมทั้งอุปาทาน ที่ยึดถือมั่น

หมายความว่าต้องเป็นไปอย่างที่ตัวอยาก แล้วก็แก้ปัญหาไม่ได้ แต่กลับยิ่งติดขัดคับข้องถูกบีบคั้นเป็นปัญหามากขึ้น คือ ตกอยู่ในทุกข์ที่นี้จะทำอย่างไร ก็ต้องแก้ปัญหาให้ถูก เพราะถ้าใช้ความอยากเป็นตัวนำแล้วยิ่งทำไปก็ยิ่งทุกข์ยิ่งเพิ่มปัญหา ก็ต้องกลับไปสู่หลักการใหญ่เมื่อไหร่ คือจะต้องมีความรู้ และต้องปฏิบัติการด้วยความรู้

เพราะฉะนั้น วิธีที่ถูกต้องก็คือ ต้องสร้างความรู้ขึ้นมา ต้องพัฒนาสิ่งที่เรียกว่า ปัญญา เมื่อเราสร้างปัญญาขึ้นมา มีความรู้เข้าใจสิ่งทั้งหลายถูกต้องตามความเป็นจริง โดยรู้เข้าใจ

๑. ชีวิตของตัวเอง

๒. สิ่งทั้งหลายที่อยู่แวดล้อม ทั้งสังคมและธรรมชาติ
ภายนอก

แล้วเราก็ปฏิบัติต่อสิ่งทั้งหลายถูกต้อง ก็แก้ปัญหาได้ เรียกว่า แก้ปัญหาเป็น หรือดับทุกข์เป็น เพราะฉะนั้น วิธีแก้ปัญหาที่ถูกต้องก็คือ ต้องพัฒนาปัญญาขึ้นมา

ที่นี้ปัญญาจะเกิดขึ้นได้อย่างไร ปัญญาคือความรู้ที่มีหลายระดับ การที่คนจะมีความรู้ความเข้าใจมากขึ้นก็ต้องมีการพัฒนาตัวเอง ซึ่งรวมไปถึงการที่จะต้องมีความอดทน มีความขยันหมั่นเพียร มีจิตใจสงบมั่นคง รู้จักแสวงหาข้อมูล รู้จักคิด มีระเบียบในการคิด ฯลฯ ซึ่งล้วนแต่ต้องพัฒนาให้เป็นคุณสมบัติขึ้นมา จึงจะมีปัญญาที่จะมาแก้ปัญหาได้ ก็เลยเกิดกิจกรรมใหม่ที่จำเป็นขึ้นมา คือ การพัฒนาตนเองของมนุษย์ ซึ่งเราเรียกว่า

การศึกษา การศึกษาก็คือการพัฒนาตัวเอง ในกระบวนการที่จะให้
เกิดปัญญา

ทีนี้ มีปัญหาขึ้นมาว่า มนุษย์นั้นจะมีปัญญาสามารถรู้เข้าใจ
สิ่งต่างๆ ได้จริงหรือไม่ ทางพระพุทธศาสนาก็ตอบว่า ได้ มนุษย์นั้น
เป็นสัตว์ที่ฝึกได้ พัฒนาได้ จนกระทั่งเป็น^๑มีปัญญารู้แจ้งสมบูรณ์
ซึ่งท่านเรียกว่าเป็นพระพุทธเจ้า เป็นปัญญาที่เรียกว่าโพธิญาณ
ซึ่งทำให้รู้เข้าใจสิ่งทั้งหลายถูกต้องตามความจริงแท้ แก้ปัญหาได้
หมดสิ้น ปลอดภัยจากความทุกข์

คำตอบนี้บอกว่า มนุษย์เป็นสัตว์ที่ฝึกฝนพัฒนาได้ ซึ่ง
เรียกว่า มีศักยภาพ เมื่อมนุษย์มีศักยภาพที่จะพัฒนาได้ เราก็
สามารถวางหลักการในทางการศึกษา เพื่อให้คนพัฒนาตนเองได้
เราสามารถตั้งระบบ จัดเป็นกระบวนการศึกษาหรือพัฒนาคน
ขึ้นมา

เมื่อมนุษย์ได้พัฒนาตนแล้ว มีปัญญาแล้ว รู้เข้าใจสิ่งทั้งหลาย
ถูกต้องตามความเป็นจริง รู้กฎเกณฑ์ความเป็นไปของธรรมชาติดี
แล้ว ก็ดำเนินชีวิตถูกต้อง ก็ปฏิบัติต่อสิ่งทั้งหลายถูกต้อง เมื่อ
ดำเนินชีวิตถูกต้อง และปฏิบัติต่อสิ่งทั้งหลายถูกต้อง ก็แก้ปัญหา
ได้ ดับทุกข์ได้ ก็ถึงภาวะไร้ปัญหา ไร้ทุกข์

นี่คือหลักการทั่วไป เป็นเรื่องของความเข้าใจธรรมชาติของ
มนุษย์ ที่สัมพันธ์กับกระบวนการการศึกษาตามทัศนะของ
พระพุทธศาสนา ซึ่งพูดแบบง่ายๆ และรวบรัด

แนะแนวได้เพราะมนุษย์มีศักยภาพที่จะพัฒนาได้จน

สูงสุด

จากที่พูดมานี้ก็สรุปได้ว่า การที่จะมีชีวิตเป็นอยู่ด้วยดีนั้น ก็คือรู้จักแก้ปัญหาได้ ดับทุกข์ได้ หรือพูดอีกอย่างหนึ่งว่าสามารถทำไม่ให้เกิดปัญหา ไม่ให้เกิดทุกข์ ซึ่งการที่จะทำอย่างนี้ได้ก็โยงไปหาสิ่งที่จำเป็นอื่นๆ อีกหลายอย่าง เช่น เราอาจพูดเป็นลำดับว่า เราจะแก้ปัญหาได้ก็ต้องปฏิบัติถูกต้องต่อสิ่งทั้งหลาย ที่ว่าปฏิบัติถูกต้องต่อสิ่งทั้งหลายก็คือ ปฏิบัติถูกต้องต่อชีวิตของตน ต่อสังคม ต่อธรรมชาติที่แวดล้อมตัว ที่นี้จะปฏิบัติถูกต้องต่อสิ่งเหล่านั้น ก็ต้องรู้สิ่งทั้งหลายเหล่านั้นถูกต้องตามเป็นจริง ต้องรู้เข้าใจตามที่มันเป็นตามกฎเกณฑ์ของธรรมชาติ

ที่นี้ จะรู้เข้าใจตามเป็นจริง คือมีปัญญา ก็ต้องฝึกฝนพัฒนาตนเอง ปรับปรุงตนเอง ปรับตัวให้ดีขึ้น การที่จะปรับปรุงตัวเองให้ดีขึ้นไป ก็ต้องมีจิตสำนึกในการที่จะพัฒนาตน หรือจิตสำนึกในการศึกษา จึงจะทำให้มีความเอาจริงเอาจัง หรือมีความคิดริเริ่มในการที่จะพัฒนาตัวเอง

ที่เป็นพื้นฐานลงไปอีก การที่คนจะเกิดจิตสำนึกที่จะพัฒนาตนเองได้ เขาจะต้องมีความมั่นใจในศักยภาพของตน ต้องเชื่อว่าตนเองนั้นเป็นสัตว์ที่พัฒนาได้ และเป็นสัตว์ที่จะต้องพัฒนาจึงจะได้ อันนี้เป็นหลักสำคัญเป็นพื้นฐานทีเดียว ต้องมีแต่เบื้องต้น คือความมั่นใจในความเป็นมนุษย์ของตน ที่เป็นสัตว์ซึ่งพัฒนาได้

ฝึกฝนได้ พูดอีกสำนวนหนึ่งว่า มั่นใจในความเป็นมนุษย์ของตน ซึ่งเป็นสัตว์ที่ประเสริฐได้ด้วยการฝึก

พระพุทธศาสนา ให้ความสำคัญแก่หลักการนี้มาก จะเห็นว่ามีความสำคัญที่บอกว่า มนุษย์นั้นพัฒนาตนเองได้ ฝึกฝนตนเองได้จนกระทั่งเป็นผู้ประเสริฐสุด ท่านบอกว่า เมื่อมนุษย์พัฒนาตนเองแล้วนั้น แม้แต่เทพและพรหมก็น้อมนมัสการ นี่ก็เป็นหลักที่ทำให้เกิดความมั่นใจแก่มนุษย์ สร้างความมั่นใจแก่ตนเอง พระพุทธเจ้าตรัสพุทธภาษิตแบบนี้มากมาย

ธรรมดาแต่ก่อนนั้น มนุษย์เชื่อและเคารพบูชาเทพเจ้า เชื่อว่าพระพรหมเป็นผู้สร้างโลก เป็นผู้กำหนดชะตากรรมของมนุษย์ และบันดาลทุกสิ่งทุกอย่าง เทพเจ้าทั้งหลายก็มีอำนาจพิเศษ ที่มนุษย์ทั้งหลายจะต้องบวงสรวงอ้อนวอน เพื่อให้ช่วยตนให้พ้นจากภัยพิบัติ และให้ได้รับสิ่งที่ต้องการ นี่เป็นสภาพที่มีมาก่อนพระพุทธศาสนาเกิดขึ้น

เมื่อพระพุทธศาสนาเกิดขึ้น พระพุทธเจ้าก็ทรงประกาศอิสรภาพให้แก่มนุษย์ทันที พระพุทธเจ้าในฐานะที่ทรงเป็นตัวแทนของมนุษย์ (ที่พัฒนาตนดีแล้ว) ได้ทรงประกาศว่า เราเป็นเลิศแห่งโลก เราเป็นประเสริฐสุดแห่งโลก เราคือเป็นใหญ่ของโลก

คำประกาศนี้เรียกว่า อัสภิวาจา เป็นสัญลักษณ์ของพระพุทธเจ้าในเวลาประสูติ การประสูติของพระพุทธเจ้า หมายถึง การที่มนุษย์จะพูดได้ว่าเราเป็นเลิศแห่งโลก คำว่า โลก หมายถึงทั้งจักรวาล

คำว่าเราเป็นผู้ประเสริฐสุดแห่งโลกนี้ เป็นการประกาศอิสรภาพให้แก่มนุษย์ คือเดิมนั้นเชื่อกันว่าพระพรหมเป็นผู้ประเสริฐสุด เพราะว่าพระพรหมเป็นผู้สร้างโลก เป็นผู้บันดาลทุกสิ่งทุกอย่าง แต่เมื่อพระพุทธเจ้าประสูติ พระองค์ก็ประกาศอิสรภาพให้มนุษย์เชื่อใหม่ว่า มนุษย์นั้นมีศักยภาพที่สามารถพัฒนาได้ และเมื่อพัฒนาสูงสุดแล้วก็ประเสริฐยิ่งกว่าพรหม ยิ่งกว่าเทพทั้งหลาย

ถ้ามนุษย์เชื่อตามคำประกาศของพระพุทธเจ้านี้ มนุษย์ก็จะเปลี่ยนแนวความสนใจจากการไปหวังพึ่ง ไปคอยบวงสรวง ไปอ้อนวอนให้เทพเจ้าบันดาล เปลี่ยนมาเป็นการพัฒนาตนเอง ทำให้มีการศึกษา คือฝึกฝนปรับปรุงตนเองให้ดีขึ้น ซึ่งเชื่อว่าเมื่อพัฒนาสูงสุดแล้ว แม้แต่เทพ พรหม ก็ยังมานอบน้อมนมัสการ มาบูชา ดังมีคำกล่าวทำนองนี้มากมาย เช่นว่า *ทนต์ เภฏโฆ มนุสฺเสสุ* แปลว่า ในหมู่มนุษย์นั้น ผู้ที่ฝึกแล้วหรือพัฒนาตนแล้ว คือมีการศึกษานั้นเอง เป็นผู้ประเสริฐที่สุด

นี่เป็นหลักการสำคัญที่แสดงว่าพระพุทธศาสนาเน้นเรื่องการพัฒนาตนเอง โดยให้มั่นใจในศักยภาพของมนุษย์

องค์ประกอบในการศึกษาหรือพัฒนาศักยภาพ

ในคำสอนของพระพุทธเจ้านั้น หลักการที่หนึ่งซึ่งเป็นจุดเริ่มต้น คือศรัทธา แต่ศรัทธานี้ไม่ใช่ศรัทธาที่ไปฝากความหวังฝากความเชื่อไว้วางใจปลงใจให้กับผู้อื่น

ศรัทธาของพระพุทธศาสนา คือ *โพธิศรัทธา* เราเรียกเต็มว่า *ตถาคตโพธิสัทธา* ได้แก่ ศรัทธา หรือความเชื่อในปัญญาที่ทำให้มนุษย์ตรัสรู้เป็นพุทธะได้

หลักโพธิศรัทธานั้นแสดงว่ามนุษย์นี้มีปัญญาอยู่ มีเชื้อแห่งปัญญาที่พัฒนาได้ ฉะนั้น ในประเพณีของพระพุทธศาสนาจึงมีความเชื่อว่าทุกคนมีสิทธิที่จะปรารถนาเป็นพระพุทธเจ้าได้ ใครก็ตาม เมื่อพร้อมแล้วก็สามารถตั้งความปรารถนา เรียกว่า อธิษฐานจิต คือการตั้งใจแน่วแน่ว่า เราจะเป็นพระพุทธเจ้า ซึ่งจะเป็นได้ด้วยการบำเพ็ญบารมี คือพัฒนาตัวเองขึ้นไปตามลำดับ ให้มีคุณสมบัติขั้นนั้นๆ อย่างพร้อมบริบูรณ์ จนทำให้เกิดปัญญาตรัสรู้ สัจธรรมที่รวบรวม

ตกลงว่า ในทางพุทธศาสนาให้มนุษย์มีความเชื่อในปัญญาที่ทำให้มนุษย์ตรัสรู้เป็นพุทธได้ ซึ่งมีพระพุทธเจ้าเป็นแบบอย่าง เมื่อเราเห็นพระพุทธเจ้าเป็นแบบอย่าง เราเชื่อว่านี่คือมนุษย์ตัวอย่าง ซึ่งเป็นผู้ได้พัฒนาตนอย่างสูงสุดแล้ว เป็นผู้หลุดพ้นจากขอบเขตความบีบคั้นจำกัดแล้ว มีคุณสมบัติอย่างนี้ๆ มีปัญญาดีอย่างนี้ๆ แล้วเราก็เกิดความมั่นใจในตัวเอง ที่จะพัฒนาตนโดยดำเนินตามแนวทางที่พระองค์ได้ชี้ให้ นี่เป็นหลักเบื้องต้น

ในการศึกษา เราจะต้องสร้างความมั่นใจในศักยภาพนี้ เมื่อมีศักยภาพนี้ มีความสำนึกในการที่จะพัฒนาตนแล้ว ก็ดำเนินกิจกรรมการศึกษาต่อไป

นอกจากมีความมั่นใจในศักยภาพของตนแล้ว เราจะลงมือพัฒนาตนได้ ยังต้องมีอะไรอีก จะลงมือพัฒนาตนได้ก็ต้องมี

แรงจูงใจที่เอื้อต่อการพัฒนาตนเองนั้น แรงจูงใจอะไรที่เอื้อต่อการพัฒนาตนเอง ก็ได้แก่ความใฝ่รู้ความจริง เพราะท่านบอกไว้แล้วว่าความจริงมันเป็นไปตามธรรมดาของมัน เราจะปฏิบัติต่อสิ่งทั้งหลายถูกต้อง จะดำเนินชีวิตถูกต้องได้ก็ต้องรู้ความจริง เราจึงต้องใฝ่รู้ความจริงนั้น

เพราะฉะนั้น เราจึงต้องมีแรงจูงใจนี้ คือใฝ่ความจริง ซึ่งเมื่อพูดในเชิงการกระทำก็ได้แก่ความใฝ่รู้ เมื่อใฝ่รู้แล้ว พร้อมกับนั้น ก็มีความใฝ่ปรารถนาที่เป็น■กันด้วย คือต้องการให้ชีวิตของเราพัฒนาไป■ความดีงาม ที่จะเป็น■สามารถแก้ปัญหาได้ เป็น■ดำเนินชีวิตได้ถูกต้องและปฏิบัติต่อสิ่งทั้งหลายได้ถูกต้อง เรียกสั้นๆ ว่า ใฝ่ความดีงาม ใฝ่ความดีงามนั้น พูดในเชิงการกระทำเรียกว่า ใฝ่สร้างสรรค์

ขอให้มองดู ใฝ่ความจริง ความจริงนี้เป็นตัวกรรม ใฝ่ความจริง ออกมาเป็นการกระทำก็คือ ใฝ่รู้ ใฝ่ความดีงาม ออกเป็นการกระทำก็คือ ใฝ่สร้างสรรค์ หรือ ใฝ่ทำ คืออยากทำให้เกิดความดีงามนั่นเอง ดังนั้นจึงต้องมีใฝ่รู้และใฝ่ทำ หรือใฝ่สร้างสรรค์ นี่เป็นแรงจูงใจที่ทางพระเรียกว่า ฉันทะ

พอถึงตอนนี้เรากำลังจะเปลี่ยนแปลงแล้ว เมื่อกี้เรามีแรงจูงใจที่เรียกว่าตณฺหาเป็นตัวนำชีวิต ตอนนี้จะเปลี่ยนมาเป็นแรงจูงใจที่เรียกว่าฉันทะ คือความใฝ่รู้ และใฝ่สร้างสรรค์ และจะให้ฉันทะนี้เป็นตัวนำชีวิตแทน

ที่นี้ แรงจูงใจที่ว่าจะได้ผล ก็ต้องรู้จักคิดรู้จักพิจารณา เรียกว่า คิดเป็น ถ้าไม่รู้จักคิด ไม่รู้จักพิจารณา คิดไม่เป็นแล้ว ถึงมีแรงจูงใจก็พัฒนาปัญญาไม่ได้ จึงต้องรู้จักคิด หรือคิดเป็นด้วย

ที่นี้การรู้จักคิด หรือคิดเป็นนี้ จะต้องมีจุดเริ่มต้น จุดเริ่มต้นอยู่ที่ไหน ก็อยู่ที่การมีท่าที หรือมีเจตคติที่ถูกต้องต่อสิ่งทั้งหลายทุกอย่าง ท่าทีที่ถูกต้องต่อสิ่งทั้งหลายนี้เป็นจุดเริ่มต้น เพราะเป็นจุดที่เราเพิ่งพบกับประสบการณ์ต่างๆ มนุษย์เรานี้เริ่มต้นจะมีความรู้ได้ หรือจะทำอะไรได้ก็ด้วยการมีประสบการณ์

ปัญหาและปัญญาของมนุษย์ เริ่มจากประสบการณ์ เมื่อเราพบประสบการณ์หรือสถานการณ์อย่างใดอย่างหนึ่ง แล้วเราไม่มีความรู้จึงปฏิบัติไม่ถูกต้องก็เกิดปัญหา แต่ถ้าเราเริ่มด้วยปัญญามีความรู้ ก็ปฏิบัติได้ถูก ไม่เกิดปัญหาหรือแก้ปัญหาก็ได้ จุดเริ่มต้นจึงอยู่ที่การพบกับประสบการณ์ว่าจะพบกับมันอย่างไร

การพบประสบการณ์ที่เป็นจุดเริ่มต้นนั้น เป็นจุดเริ่มต้นที่เป็นจุดแยกหรือเป็นต้นทางสองแฉ่งด้วย คือจะเป็นการพบกับประสบการณ์ด้วยท่าทีที่ผิดพลาด หรือด้วยท่าทีที่ถูกต้อง ถ้าเริ่มต้นจากการมีท่าทีหรือการมีเจตคติที่มองสิ่งทั้งหลายอย่างถูกต้อง ก็จะนำไปสู่การปฏิบัติถูกต้องต่อสิ่งทั้งหลาย เริ่มตั้งแต่การปฏิบัติถูกต้องต่อชีวิตของตน แล้วก็นำไปสู่การแก้ไขปัญหาก็สำเร็จ

ดังนั้น วนไปเวียนมา ก็เป็นเรื่องเกี่ยวกับสิ่งทั้งหลายที่อยู่รอบตัวเราเอง เมื่อต้องการจะปฏิบัติต่อสิ่งทั้งหลายให้ถูกต้อง จุดเริ่มต้นก็ต้องมีท่าทีที่ถูกต้องต่อสิ่งทั้งหลายที่ได้พบเห็น เพื่อให้

เป็นท่าทีที่ถูกต้องในการที่จะทำให้เกิดความรู้และพัฒนาปัญญา
ขึ้นมา

ตอนนี้เราพูดมาจบกระบวนการแล้ว ก็ขอย้อนกลับมาอีกที
หนึ่งว่า จุดเริ่มต้นของการแนะแนวอยู่ที่ว่ามนุษย์ต้องการการแนะ
แนว เพราะมนุษย์นั้นยังช่วยตัวเองไม่ได้ เราจึงต้องช่วยให้เขาช่วย
ตัวเองได้ ทีนี้คนนั้นช่วยตัวเองไม่ได้เพราะอะไร เราต้องหาเหตุแล้ว
ไปแก้ที่เหตุนั้น การที่จะวิเคราะห์หาเหตุก็ดูจากที่พูดมาเมื่อคืน ซึ่ง
ก็จะมองเห็นว่า ถ้ามนุษย์ขาดคุณสมบัติหรือองค์ประกอบต่างๆ ที่
พูดมาเมื่อคืนแล้ว มนุษย์ก็จะตกอยู่ในสภาพของการพึ่งตัวเองไม่ได้

องค์ประกอบต่างๆ ที่ขาดแล้วพึ่งตัวเองไม่ได้ มีอะไรบ้าง เริ่ม
ด้วยขาดความรู้ความเข้าใจ คือขาดปัญญา อันนี้มองเห็นได้ง่าย
แล้วขาดอะไรอีก อาจขาดจิตสำนึกในการพัฒนาตน ไม่มีจิตสำนึก
ในการฝึกฝนปรับปรุงตนเอง ก็จึงไม่นำไปสู่การเพียรพยายาม หรือ
เอาใจใส่ในการพัฒนาตนเอง

ต่อจากนั้นขาดอะไรอีก ลึกลงไปกว่านั้น ก็คือขาดความ
มั่นใจในศักยภาพของตน ไม่เชื่อมั่นในตนเอง ไม่มองตนเองใน
ฐานะเป็นสัตว์ที่ฝึกฝนและพัฒนาตนเองได้ ว่าเรามีความสามารถ
ในการที่จะพัฒนาตนจนถึงขั้นสูงสุด แล้วขาดอะไรอีก

พูดให้ครบสิ่งที่พูดมาแล้ว คือขาดแรงจูงใจที่ถูกต้อง หรือ
ขาดแรงจูงใจที่เอื้อต่อการพัฒนาตนหรือพัฒนาศักยภาพ ขาด
ความรู้จักคิด คิดไม่เป็น แล้วสุดท้ายมีท่าทีไม่ถูกต้องต่อสิ่งทั้งหลาย
คือต่อประสบการณ์ทั้งหลายที่รับเข้ามา

องค์ประกอบอีก ๒ อย่าง ก็สำคัญมาก ถึงจะไม่ใช่เนื้อหาของเรื่อง แต่ก็ขาดไม่ได้เหมือนกัน เพราะเป็นตัวเร่ง และเป็นตัวจัดสรรควบคุม

ตัวเร่ง ก็คือ ความกระตือรือร้นขวนขวาย ความเร่งรัดตัวเอง ให้ลงมือทำ ไม่เฉื่อยชา ไม่ปล่อยปละละเลย คุณสมบัติข้อนี้ เกิดจากการมีจิตสำนึกในความเปลี่ยนแปลง เห็นความไม่คงที่ถาวร หรือความไม่เที่ยงแท้แน่นอน แล้วมองเห็นความสำคัญของกาลเวลา จึงไม่ยอมปล่อยเวลาให้ผ่านไปเปล่า และเร่งทำการแก้ไขปรับปรุงเปลี่ยนแปลง เพื่อให้กระแสของความเปลี่ยนแปลงดำเนินไปในทางที่ดีงามเป็นประโยชน์อย่างทันเวลา องค์ประกอบข้อนี้เรียกว่า *ความไม่ประมาท*

ตัวจัดสรรและควบคุม ก็คือ ความมีวินัย วินัยนั้นเป็นการจัดระเบียบชีวิตของตน และระเบียบการอยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคม ในด้านหนึ่ง มันเป็นการจัดสรรลำดับและจังหวะเป็นต้น ซึ่งทำให้มีช่องมีโอกาสที่จะทำอะไรๆ ได้สะดวกและมากขึ้น และอีกด้านหนึ่ง มันเป็นการจำกัดบังคับควบคุมกายวาจาหรือพฤติกรรม การเคลื่อนไหวทำการต่างๆ ของตนให้สอดคล้องกับลำดับ จังหวะ หรือช่องโอกาสที่จัดสรรไว้

คนที่ไม่มีความมีวินัย คือ คนที่จัดสรรบังคับควบคุมพฤติกรรมของตน หรือการเคลื่อนไหวใช้กายวาจาของตนไม่ได้ นอกจากจะทำให้ชีวิตของตนเองสับสนไม่เป็นระเบียบแล้ว ก็พาให้ชุมชนและสังคมนั้นวุ่นวายระส่ำระสายด้วย เพราะต้องเกิดความขัดแย้ง และการล่องละเมียดต่อกัน กลายเป็นการรุกราน เบียดเบียน ช่มเหง เอาเปรียบ

และความไม่เป็นธรรมต่างๆ แล้วก็ทำให้ทุกคนสูญเสียโอกาสในการพัฒนาตนและสร้างสรรค์ประโยชน์ต่างๆ

ความมีวินัยจึงมีความจำเป็นมาก เพราะจะช่วยจัดสรรควบคุมให้องค์ประกอบอื่นๆ มีโอกาสทำหน้าที่และออกผลในการพัฒนาบุคคลได้เต็มที่ คนที่รักษาวินัยหรือประพฤติตนตามวินัย เรียกว่าคนมีศีล ความมีวินัย จึงเรียกง่าย ๆ ว่าศีลนั่นเอง

สรุปท้ายตอนนี้ว่า เราได้ทราบแล้ว ทั้งวงจรปัญหา และกระบวนการแก้ปัญหา

วงจรปัญหา หรือวัฏวนแห่งทุกข์ เริ่มด้วยอวิชชา คือเมื่อไม่ปฏิบัติการในวิถีทางของความ ก็ทะยานพล่านไปตามความอยาก คือตัณหา ได้แต่ดิ้นรนเพื่อให้รอดและได้เสพสนองประสาทสัมผัส โดยไม่ได้ปฏิบัติต่อสิ่งทั้งหลายให้ถูกต้อง ก็ติดตันเกิดความบีบคั้น เป็นปัญหา ตกลงไปในทุกข์ แล้วก็ดิ้นรนทะยานไปในวิถีทางของอวิชชาและตัณหาอย่างเดิม จึงสะสมปัญหาและว่ายวนอในทุกข์เรื่อยไป

ในทางตรงข้าม **กระบวนการแก้ปัญหา** มีแกนกลางอยู่ที่ปัญญา เริ่มด้วยบุคคลมีความใฝ่ปัญญาที่เรียกว่า **ฉันทะ** คือใฝ่ความจริงและปรารถนาจะทำชีวิตให้ดีขึ้น จึงสืบสาวหาความในเหตุปัจจัยของสิ่งทั้งหลายที่สัมพันธ์อิงอาศัยกัน แล้วดำเนินชีวิตและปฏิบัติต่อสิ่งทั้งหลายให้ถูกต้องตามความจริงนั้น ก็แก้ปัญหาได้ และปลอดพ้นจากทุกข์

ทำที่ต่อประสบการณ์: จุดเริ่มของ ปัญญา หรือ ปัญหา

ประสบการณ์ทั้งหลายที่รับเข้ามานั้น เรามีทำที่ต่อการรับอย่างไร ประสบการณ์เข้ามาทางทวารหรืออายตนะ หรืออินทรีย์ที่ทำกรรับรู้ ได้แก่ ตา หู จมูก ลิ้น กาย และพอรับเข้าไปแล้วก็มาอยู่ในใจ ระลึกขึ้นมาเป็นความจำ เป็นประสบการณ์เก่า ตลอดจนประสบการณ์ทางใจในเวลานั้นๆ เช่น ความรู้สึกรัก ความรู้สึกขัง ความรู้สึกเกลียด ความรู้สึกเคียด นี่เป็นประสบการณ์ที่เป็นความรู้สึกทางจิตใจ ซึ่งไม่มีทางตา หู จมูก ลิ้น

ประสบการณ์ต่างๆ นี้ เป็นสิ่งที่มนุษย์จะต้องรับอยู่เสมอ ท่านเรียกว่ากระทบ มนุษย์ต้องกระทบกับสิ่งที่เรียกว่าอารมณ์ หรือประสบการณ์เหล่านี้ ในเมื่อมนุษย์กระทบกับประสบการณ์เหล่านี้แล้ว มนุษย์เราจะมีทำที่ในการตอบรับอย่างไร

ประสบการณ์ที่เข้ามา หรือสิ่งที่ถูกรับ หรือที่เรียกว่าอารมณ์นี้ เข้ามาทางตา ทางหู ทางจมูก ทางลิ้น ทางกาย และปรากฏในใจ เรียกว่า รูป เสียง กลิ่น รส โผฏฐัพพะ และธรรมารมณ์ หรือสิ่งที่ได้รู้ ได้เห็น ได้ยิน เป็นต้น สิ่งเหล่านี้ โดยมากจะมีเป็น ๒ ประเภท คือ

๑. ประเภทที่ทำให้รู้สึกสบายใจ ถูกใจ

๒. ประเภทที่ไม่สบายใจ ไม่ถูกใจ

ถ้าอ^๑กึ่งกลางระหว่างสองประเภทนี้ ก็เรียกว่าเฉยๆ อยู่ในประเภทเพลินๆ ก็อยู่ในพวกสบายนั้นแหละ แต่โดยปกติแล้วจะมีสบายกับไม่สบาย ถูกใจกับไม่ถูกใจ พอมีประสบการณ์เข้ามา มัน

จะปรากฏแก่มนุษย์โดยมีคุณสมบัติอย่างใดอย่างหนึ่งในสองอย่างนี้ติดมาด้วย

พอรับประสบการณ์เข้ามา พร้อมทั้งคุณสมบัติที่ปรากฏแก่มนุษย์ มนุษย์ก็จะมีท่าทีตอบสนอง ถ้าถูกใจสบายใจ ก็ชอบใจ ถ้าไม่ถูกใจ ไม่สบายใจ ก็เกิดปฏิกิริยา คือไม่ชอบหรือเกลียด ทางพระเรียกว่าถูกใจก็ยินดี ไม่ถูกใจก็ยินร้าย หรือชอบกับชัง นี่เป็นท่าทีของมนุษย์ธรรมดาตั้งแต่เกิดมา ซึ่งเกิดจากเอาความอยากเป็นตัวนำ ปฏิกิริยาชนิดนี้จะหนาแน่นยิ่งขึ้นไปเรื่อยๆ เพราะเกิดขึ้นซ้ำแล้วซ้ำอีกอย่างสอดคล้องไปด้วยกันว่า ถ้าถูกกับความอยากก็ชอบใจ ถ้าไม่ถูกกับความอยากก็ชัง เกิดความยินดียินร้าย อันนี้เป็นธรรมดา

จากความยินดี ชอบใจ หรือจากความยินร้าย ไม่ชอบใจ ก็คิดไปต่างๆ ตามอิทธิพลของความชอบชัง หรือยินดียินร้ายนั้น เรียกว่าเป็นความคิดปรุงแต่ง ต่อจากความคิดปรุงแต่ง ก็แสดงออกมาเป็นการพูดการทำต่างๆ ซึ่งไม่เป็นไปด้วยความรู้ เอาแต่ความอยากเข้าว่า เข้ากับกระบวนการเมื่อ ก็คือทำให้เกิดปัญหา เพราะไม่รู้ความจริง แล้วปฏิบัติไม่ถูกต้องตามกฎของความจริง เรียกว่าเป็นท่าทีการมองสิ่งทั้งหลายตามแบบของมนุษย์ที่ยังไม่มีการศึกษา

พอมีการศึกษา ท่าทีแบบยินดียินร้ายนี้เปลี่ยนไปเป็นท่าทีของการเรียนรู้ เราเริ่มพัฒนาปัญญาตั้งแต่การเริ่มเปลี่ยนท่าทีต่อประสบการณ์นี้แหละ จะเริ่มเปลี่ยนอย่างไร ตอบว่า พวกคนเรามีจิตสำนึกในการศึกษาพัฒนาตน ท่าทีต่อประสบการณ์ก็เปลี่ยนไป

สิ่งทั้งหลายที่เข้ามา ไม่ทำให้เกิดปฏิกิริยาชอบชัง แต่กลายเป็นข้อมูลของความรู้ไปทั้งหมด

ตอนแรกนั้น ประสบการณ์เข้ามาในลักษณะของสิ่งที่ถูกใจ ไม่ถูกใจ แต่ตอนนี้มันเปลี่ยนเป็นข้อมูลของความ^๓ เราจะมองเห็นสิ่งทั้งหลายในแง่ที่เป็นสิ่งซึ่งเราจะได้เรียนรู้ เป็นข้อมูลที่เรานำมาใช้ในการฝึกฝนพัฒนาตน หรือทำประโยชน์อย่างใดอย่างหนึ่ง

ในเวลาที่ได้รับประสบการณ์ เราจะมองว่าจากสิ่งนี้หรือประสบการณ์นี้ เราได้ความรู้หรือได้ประโยชน์อะไรบ้างที่จะนำไปใช้ในการฝึกฝนพัฒนาตน เราได้ข้อมูลอะไรที่จะนำไปใช้ในการแก้ปัญหา ตอนนี้นำการมองสิ่งทั้งหลายเปลี่ยนไป นี่คือจุดเริ่มต้นของการศึกษา คือ การที่ทำที่ต่อประสบการณ์ต่างๆ เปลี่ยนแปลงไป

มนุษย์ที่จะศึกษานั้น แทนที่จะมองสิ่งทั้งหลายด้วยความชอบใจไม่ชอบใจ หรือยินดียินร้าย ก็เปลี่ยนเป็นมองสิ่งทั้งหลายเป็นการได้เรียนรู้ทั้งหมด เห็นคนหน้าบึ้งมาก็มองในทางเรียนรู้ว่าเขาเป็นอย่างไร เขามีทุกข์อะไร หรือเขามีปัญหาอะไร แล้วสืบสาวค้นหาเหตุปัจจัยแห่งพฤติกรรมของเขาต่อไป ไม่มองแบบเอาตัวตนเข้าไปปรับกระทบ ว่าเขาชอบใจเราหรือไม่ชอบใจเรา หรือว่าเขาอย่างนั้นอย่างนี้กะเรา ไม่มองอย่างนั้น แต่มองเป็นข้อมูลของการเรียนรู้ แล้วก็คิดในแนวทางของการแก้ปัญหา

การมองตามความเป็นจริง ก็คือมองตามเหตุปัจจัยว่าสภาพที่ประสบพบเห็นนั้น เป็นมาอย่างไร มีเหตุปัจจัยส่งทอดมาอย่างไร

และมองถึงความเชื่อมโยงสัมพันธ์กันระหว่างสิ่งทั้งหลาย พอปฏิบัติอย่างนี้ปัญญาก็เดินหน้า

แต่ถ้ามีท่าทีของการชอบขัง ปัญญาจะไม่เกิดเลย ปัญญาหยุดทันที ไม่มีปัญญาตั้งแต่เริ่มต้น แล้วอะไรจะเกิดขึ้นแทน ก็คือ อารมณ์ แต่เป็นอารมณ์ในภาษาไทย ไม่ใช่ภาษาบาลี (อารมณ์ในภาษาบาลีคือสิ่งที่เป็นประสบการณ์ อารมณ์ในภาษาไทยคือความรู้สึก โดยเฉพาะพวกกิเลส) กิเลสก็เกิดขึ้น มีความรู้สึกชอบขัง ความโกรธ เกลียด ความรู้สึกอย่างนั้นอย่างนี้ตามมา ไม่เกิดความรู้ ไม่เกิดปัญญา แต่เกิดปัญหา

แต่ถ้ามองเป็นการเรียนรู้แล้ว เราจะได้ปัญญา ได้ความรู้ ได้ข้อมูลไปหมด นั่นคือการมองตามความเป็นจริง อันนี้คือท่าทีต่อประสบการณ์อันเป็นพื้นฐานเบื้องต้น เป็นจุดนำไปสู่การศึกษาและพัฒนาตนเอง

การแนะนำ: หน้าที่ของปัจจัยภายนอก

ได้พูดถึงตัวประกอบต่างๆ ในกระบวนการพัฒนาตน หรือการศึกษาของมนุษย์ ที่สอดคล้องกับธรรมชาติของมนุษย์มาแล้วข้างต้น ถ้าขาดองค์ประกอบเหล่านี้ไป กระบวนการศึกษาหรือพัฒนาตน หรือการดำเนินชีวิตถูกต้องก็ไม่เกิดขึ้น

เมื่อปัจจัยเหล่านี้ ซึ่งเรียกว่าเป็นปัจจัยภายในตัวมนุษย์ไม่ทำงาน เช่น ความเชื่อมั่นในศักยภาพของตนเอง ก็ไม่มี จิตสำนึกในการพัฒนาตนก็ไม่มี ความรู้จักคิด คิดเป็นก็ไม่มี ถ้าปัจจัยภายในเหล่านี้ไม่ทำงาน ก็ต้องอาศัยปัจจัยภายนอกมาช่วยกระตุ้น

พอถึงตอนนี้ ก็มาถึงจุดเริ่มของการแนะแนว คือ เมื่อปัจเจกภายในไม่ทำงาน จึงต้องอาศัยปัจเจกภายนอกมาช่วยกระตุ้น ตรงนี้คือตำแหน่งหน้าที่ของการแนะแนว และบุคคลผู้ทำหน้าที่แนะแนวคือ ให้ปัจเจกภายนอกมาช่วยกระตุ้นปัจเจกภายในเหล่านั้นให้ทำงาน หรือให้เกิดขึ้น

ตัวปัจเจกภายนอกที่มาช่วยกระตุ้นนี้ เรียกตามศัพท์ทางพุทธศาสนาว่า *กัลยาณมิตร* อันนี้เป็นศัพท์ธรรมดาที่เราก็มักใช้กันมากแล้ว แต่ความหมายจะเป็นอย่างไร ก็ต้องมาชี้แจงกันอีกทีหนึ่ง ในความหมายของพุทธศาสนา *กัลยาณมิตร* ก็คือปัจเจกภายนอกที่มาช่วยกระตุ้นให้ปัจเจกภายในเกิดขึ้นและทำงาน

ที่นี้ ปัจเจกภายในที่พูดมานั้นก็มีมากมายหลายอย่าง คงประมาณ ๖ อย่าง แต่ตัวที่ทันทันที่สุด เป็นตัวที่โยงไปกับการแก้ปัญหาโดยตรงก็คือ ตัวที่เรียกว่า *โยนิโสมนสิการ* แปลว่า การทำในใจโดยแยบคาย คือ การรู้จักคิดหรือคิดเป็น อันนี้เป็นตัวเด่นซึ่งท่านจัดเป็นคู่กันกับกัลยาณมิตร บอกว่าเป็นปัจเจกสองอย่างในกระบวนการพัฒนาปัญญาของมนุษย์ คือปัจเจกภายนอก หรือองค์ประกอบภายนอก ได้แก่ *กัลยาณมิตร* คู่กับปัจเจกภายในเมื่อที่นี้คือ *โยนิโสมนสิการ* การรู้จักคิดหรือคิดเป็น

ปัจเจกภายนอก คือกัลยาณมิตรนี้ ควรจะช่วยกระตุ้นโยนิโสมนสิการให้เกิดขึ้น เมื่อคนรู้จักคิด หรือคิดเป็นแล้ว ก็จะทำให้เกิดปัญญา และแก้ปัญหาได้ถูกต้อง ในตอนแรกก็จะเกิดความเข้าใจถูกต้องก่อน เรียกว่า *สัมมาทิฏฐิ* สัมมาทิฏฐิ ก็คือองค์ประกอบข้อ

แรกในระบบการดำเนินชีวิตที่ดีงาม ซึ่งแก้ปัญหาได้ถูกต้อง ที่เราเรียกว่า อริยมรรค ซึ่งมีองค์แปดประการ

เป็นอันว่า เมื่อมีกัลยาณมิตรมากระตุ้นปัจจัยภายในให้เกิดขึ้น โดยเฉพาะทำให้รู้จักคิดขึ้นแล้ว ก็เกิดความรู้เข้าใจถูกต้อง ทำให้แสดงออกโดยรู้จักปฏิบัติถูกต้องต่อสิ่งทั้งหลาย เริ่มตั้งแต่ปฏิบัติถูกต้องต่อชีวิตของตน จึงแก้ปัญหาได้

เมื่อเราจับกระบวนการอันนี้ได้แล้ว ก็ออกมาภาคปฏิบัติว่า ในการกระตุ้นให้ปัจจัยภายในทำงานหรือให้เกิดขึ้นนั้น กัลยาณมิตรหรือผู้แนะแนวจะต้องทำอะไรบ้าง หมายถึงสิ่งที่เราจะต้องทำ หรือสิ่งที่ควรจะกำหนดไว้ในใจ เวลาคนหรือเด็กนักเรียน นักศึกษา เกิดปัญหาขึ้นมา ซึ่งเราควรจะมีจุดพิจารณาหรือมีสิ่งที่น่าสนใจ โดยเฉพาะควรตรวจสอบว่าเขาขาดอะไรไป เพื่อเราจะได้ช่วยแนะแนวทางเขา ให้พัฒนาสิ่งเหล่านั้นให้เกิดขึ้น

ตรวจสอบก่อน เพื่อทำงานให้ตรงเป้า

สิ่งที่เป็นจุดเน้นอย่างสำคัญที่เราควรจะช่วยให้เขาสร้างขึ้น ซึ่งเราควรพิจารณาตรวจสอบว่าเขาขาดอะไรหรือไม่ ก็คือสิ่งที่พูดมาแล้วนั้น ซึ่งเป็นจุดพื้นฐาน คือองค์ประกอบในการพัฒนาตน หรือองค์ประกอบในการดำเนินชีวิตที่ดีงามข้างต้นนั้น เราเอาเป็นตัวตรวจสอบ เมื่อขาดอันไหนก็พยายามที่จะให้เขาพัฒนาสร้างอันนั้นขึ้นมา

องค์ประกอบในการพัฒนาตน ที่จะต้องตรวจสอบ ที่ว่ามาแล้วข้างต้น จะขอทวนอีกทีหนึ่ง คือ

๑. *ท่าทีที่ถูกต้องต่อประสบการณ์ทั้งหลาย* ได้แก่การมองสิ่งทั้งหลายเป็นการเรียนรู้ ไม่ใช่มองตามความรู้สึกชอบใจไม่ชอบใจ มองตามที่มันเป็น ไม่ใช่มองตามที่เราอยากให้มันเป็น หรือตามที่เราคิดให้มันเป็น คนเราจะมีปัญหาหากที่จุดเริ่มต้นนี้แหละ เมื่อพบกับประสบการณ์ต่างๆ คนจะมองในแง่ชอบชัง แล้วก็มองให้มันเป็นตามที่เราคิดให้มันเป็น ไม่ใช่มองตามที่เป็นของมัน เราจะต้องเปลี่ยนท่าทีนี้ให้ได้ พระพุทธศาสนาเน้นมาก

เมื่อมองตามที่เป็น ก็นำไปสู่ **ยถาภูตญาณ** คือ ความรู้ตามที่เป็น ไม่ใช่รู้ตามที่เราคิดอยากให้มันเป็น แต่มนุษย์ส่วนมาก ซึ่งมองตามที่เราคิดให้มันเป็นหรือตามที่เราอยากให้มันเป็น ก็จะไม่รู้ตามที่เราคิดให้มันเป็น และรู้ตามที่เราอยากให้มันเป็น ก็จึงแก้ปัญหาไม่ได้ และยังทำให้เกิดปัญหามากขึ้น ดังนั้น ในการพัฒนาการศึกษา และพัฒนาปัญญา จึงต้องเปลี่ยนเป็นว่ารู้ตามที่เป็น ซึ่งจะเป็นการ**ความเป็นไปตามกระบวนการ**ของเหตุปัจจัยต่างๆ นี่คือการมีท่าทีหรือมีเจตคติที่ถูกต้อง

๒. *ความมั่นใจในศักยภาพของมนุษย์ที่มีอยู่ในตน* ดูว่าเขามีความมั่นใจในตัวเอง เขาเชื่อว่าพัฒนาตนได้ และเห็นว่าจะต้องพัฒนาตนนั้นหรือไม่

๓. *จิตสำนึกในการพัฒนาปรับปรุงตนเอง* ถ้าเขามีจิตสำนึกนี้อยู่ ก็จะทำให้เอาใจใส่ในการที่จะพัฒนาตน เริ่มตั้งแต่เอาใจใส่ในการที่จะเรียนรู้ แต่ถ้าไม่มีจิตสำนึกในการที่จะพัฒนาตน หรือไม่มีจิตสำนึกในการศึกษาแล้ว เขาก็จะไม่เอาใจใส่ในการที่จะพัฒนาตนเองขึ้นไป จึงต้องสำรวจดูด้วย

๔. แรงจูงใจที่เอื้อต่อการพัฒนาตน ต้องตรวจสอบดูว่า เขามีความใฝ่ความจริง ใฝ่ความดีงาม หรือใฝ่จริงใฝ่ดี คือมีความใฝ่รู้ใฝ่สร้างสรรค์ หรือพูดง่ายๆ ว่า ใฝ่ปัญญาหรือไม่

๕. จิตสำนึกต่อกาลเวลาและความเปลี่ยนแปลง ที่ทำให้เกิดความกระตือรือร้น เร่งรัดตัวเองในการทำหน้าที่การงาน ไม่นิ่งเฉยเฉื่อยชา **■**จักใช้เวลาให้เป็นประโยชน์ และเอาจริงเอาจังในการที่จะเรียน**■**และพัฒนาตน อย่างที่เรียกสั้นๆ ว่าไม่ประมาท

๖. ความ**■**จักคิด **■**จักพิจารณา ที่เรียกง่ายๆ ว่าคิดเป็น เช่น คิดตามแนวทางความสัมพันธ์แห่งเหตุปัจจัย หรือตามแนวทางของความเป็นเหตุเป็นผล ดูว่า เมื่อมีประสบการณ์ หรือตกอ**■**ในสถานการณ์อย่างใดอย่างหนึ่งเขามองและคิดอย่างไร เขา คิดก่อนว่าอันนี้คืออะไร อันนี้มีคุณมีโทษอย่างไร คิดสืบสาวค้นไปหาเหตุของมันว่าเหตุปัจจัยเป็นอย่างไร หรือว่าคิดไม่เป็นกระบวนหรือไม่คิดเลย ปล่อยตัวให้ประสบการณ์ที่เข้ามา นั้นนำพาไปเลย

ที่ว่าคิดเป็นนั้นมีหลายอย่าง คิดสืบสาวตามเหตุปัจจัยก็มี คิดในแง่รู้จักคุณรู้จักโทษของมันตามเป็นจริงก็มี มองและคิดในแง่ที่จะให้สิ่งนั้นเป็นคุณเป็นประโยชน์แก่ชีวิตของตนก็ได้

ของอย่างเดียวกัน แต่ความคิดของคนต่อของนั้นไม่เหมือนกัน คนมองสิ่งของนั้นต่างกันไป ตามพื้นฐานภูมิหลังประสบการณ์ที่สะสมมา ทั้งนี้ตัวกำหนดอันสำคัญที่จะหักเหได้ ก็คือความคิดหรือกระบวนความคิดของเขา

แม้แต่คนคนเดียว ต่างเวลาต่างโอกาสก็ยังคิดไม่เหมือนกัน พบประสบการณ์หรือสิ่งหนึ่งในเวลาหนึ่ง คิดนึกและรู้สึกไปอย่าง

หนึ่ง พอผ่านไปอีกระยะหนึ่งเห็นสิ่งเดียวกันนั้น กลับคิดนี้รู้สึกไป อีกอย่างหนึ่ง สมัยหนึ่งชอบสมัยหนึ่งชัง อะไรต่างๆ เหล่านี้ ทั้งๆ ที่ สิ่งนั้นมันก็เป็นของมันอย่างนั้นเอง แต่คนเรามีกระบวนการคิด มีตัวกำหนด มีปัจจัยในการคิดนั้นต่างกันไป

ในกรณีอย่างนี้ ถ้ามีโยนิโสมนสิการ ก็จะเริ่มจากท่าทีการ มองสิ่งทั้งหลายตามที่มันเป็นของมัน มีการสืบสาวหาเหตุปัจจัย หรือไม่ก็มองในแง่ที่จะทำให้เกือกลดต่อจิตใจ และเกิดประโยชน์ เช่น ไปพบเห็นคนยากจนอนเจ็บป่วย คนหนึ่งมองด้วยพื้นจิตใจ อย่างหนึ่งก็เกิดความรังเกียจ แต่อีกคนหนึ่งมองด้วยพื้นจิตใจอีก อย่างหนึ่ง หรือรู้จักคิด มองไปแล้วกลับเกิดความรู้สึกสงสาร ไม่เหมือนกัน ทำไม่ถึงเป็นอย่างนี้ นี่ก็เป็นเรื่องของการรู้จักคิด

การแนะแนวนี้จะทำให้คนรู้จักคิด คิดในทางที่ทำให้เกิดความรู้อ และผลดี รวมเป็น ๒ อย่างใหญ่ๆ คือ

๑. มองในแง่ของความรู้ และคิดในทางที่ทำให้เห็นความจริง ให้เกิดความรู้ความเข้าใจถูกต้อง แล้วจะได้ปฏิบัติถูกต้อง และ
๒. อีกแง่หนึ่งคือ ถ้าไม่ใช่เรื่องที่ต้องการความรู้หรือความจริง ก็คิดในทางที่จะทำให้เกิดผลดีแก่ชีวิต ทั้งผลดีแก่ชีวิตของตนเอง และผลดีต่อสังคมในการอยู่ร่วมกันของมนุษย์

การคิดแบบที่หนึ่ง ก็คือ การค้นหาความจริง โดยมองและ คิดตามที่มันเป็น เช่น การสืบสาวหาเหตุปัจจัย ส่วนการคิดแบบที่สอง ก็อย่างที่ว่าเมื่อกี้ี้ เช่นเรามองเห็นคนๆ หนึ่งอดโซอยู่ เนื้อตัวมอมแมม ถ้าคิดไปในทางหนึ่งแล้วเกิดความรู้สึกรังเกียจเหยียดหยาม อย่างนี้เป็นผลดีแก่ชีวิตของเราไหม ก็ไม่ดี เป็นผลดีแก่จิตใจ

ของเราใหม่ ก็ไม่ดี เป็นผลดีแก่สังคมใหม่ ก็ไม่ดี มีแต่ก่อให้เกิดโทษ
ตั้งนั้นการคิดอย่างนี้ไม่ดี ไม่ควรคิด ต้องพัฒนาวิธีคิดใหม่ โดยใช้
โยนิโสมนสิการ คือคิดในทางที่ให้เกิดความรู้สึกละสวาท อยากจะ
ช่วยเหลือ เกิดความเมตตากรุณา จิตใจตัวเองก็สบาย พร้อมกัน
นั้นก็เข้าไปในทางที่จะแก้ปัญหา เกื้อกูลต่อกัน ทำให้อยู่ร่วมกัน
ด้วยดีในสังคม

ทั้งหมดนี้ก็อยู่ที่การรู้จักคิด หรือคิดเป็นทั้งสิ้น เพราะฉะนั้น
สิ่งเดียวกันนี้ปรากฏแก่คนที่รู้จักคิด และคิดเป็นแล้ว ก็จะมี
ความหมายไปในทางที่ทำให้เกิดความรู้ความเข้าใจตามที่มันเป็น
จริง และทำให้เกิดความดีงาม

รอยต่อ: จุดตรวจที่มองเห็นง่าย

อีกด้านหนึ่งของชีวิตของเขา ที่จะต้องตรวจดูด้วย ซึ่งมักจะ
ปรากฏให้เห็นได้ง่ายกว่า เป็นส่วนเชื่อมต่อระหว่างองค์ประกอบ
ภายใน กับความเป็นไปภายนอก มักเป็นพฤติกรรมที่ปรากฏให้คนอื่น
เห็นได้ คือ *ความมีวินัยในชีวิต และในการอยู่ร่วมกับสังคม*

วินัย คือการจัดระเบียบชีวิตของตน ให้มีลำดับ ให้มีจังหวะ
ในความเป็นอยู่และทำการต่างๆ โดยเฉพาะในกิจกรรมประจำวัน
เช่น การจัดลำดับเวลาและทำเป็นเวลาเป็นต้น ทำให้การดำเนิน
ชีวิตไม่สับสน และมีช่องมีจังหวะมีโอกาสที่จะทำอะไรต่างๆ ได้
มากขึ้น

กว้างออกไป *วินัย* คือการจัดสรรและรักษาระเบียบในการอยู่
ร่วมในสังคม โดยจัดวางและรักษากฎเกณฑ์และกติกายของ

คณะและแบบแผนของสังคมส่วนรวม ทำให้ไม่เบียดเบียนกัน ไม่
 ล่วงละเมิด ไม่เอาเปรียบกัน ทำให้การอยู่ร่วมกันไม่น่าหวาย ไม่
 สับสน แล้วแต่ละคนก็จะมีโอกาสดำเนินชีวิตของตน และทำ
 กิจกรรมต่างๆ ได้สะดวก คล่องตัว ตามวัตถุประสงค์ ภายใน
 กฎเกณฑ์และกติกานั้น โดยไม่ต้องห่วงหวาดระแวงการขัดขวาง
 ปืบคั้นกลั่นแกล้งกัน

คนที่มีวินัยตามความหมายที่ถูกต้อง ก็จะมีโอกาสดำเนิน
 ชีวิตที่ดีงาม และทำการพัฒนาตนได้สะดวก และได้มากที่สุด
 เพราะสภาพชีวิตของตนและสภาพสังคมที่เป็นระเบียบเรียบร้อย
 ช่วยเอื้ออำนวย เป็นรักษาประโยชน์ของตน และช่วยรักษา
 ประโยชน์ร่วมกันของสังคมพร้อมไปด้วย

ถ้าไม่มีวินัย ชีวิตก็จะสับสนยุ่งเหยิง และสังคมก็จะไม่น่า
 ระวังระส่าย ทำลายโอกาสในการที่จะดำเนินชีวิตที่ดีงามและ
 โอกาสในการพัฒนาตนของทุกคน จึงต้องดูความมีวินัยเป็น
 องค์ประกอบอย่างหนึ่งด้วย

ความขาดวินัย หรือความไม่มีศีล แสดงถึงการขาด
 ความสามารถที่จะบังคับควบคุมกายวาจา หรือพฤติกรรม
 เคลื่อนไหวการแสดงออกต่างๆ ของตน พูดสั้นๆ ว่า ไม่สามารถ
 บังคับควบคุมตนเอง จึงเป็นความบกพร่องที่ควรเอาใจใส่ตรวจดู
 แต่เบื้องต้น เพราะว่าในด้านภายใน เขาก็จะไม่สามารถจัดสรร
 ควบคุมให้องค์ประกอบต่างๆ ที่กล่าวถึงแล้วทำงานให้ได้ผลดี และ
 ด้านภายนอก พฤติกรรมของเขาก็จะเป็นภัยอันตราย หรือก่อผล
 เสียหายต่อสังคม

ความขาดวินัย อาจจะได้แสดงออกชัดเจน เป็นพฤติกรรมที่ทำลายความเป็นระเบียบและสงบเรียบร้อยของสังคม การละเมิดกฎเกณฑ์ต่างๆ ซึ่งจะเป็นเครื่องฟ้องถึงความคลาดเขวออกจากวิถีชีวิตที่ดีงาม และจากแนวทางของการศึกษาพัฒนาตน ความมีวินัยจึงเป็นเรื่องที่จะต้องเอาใจใส่ในระดับพื้นฐาน

เป็นอันว่า เท่าที่พูดมานี้ เป็นจุดพื้นฐานที่จะต้องพิจารณาเมื่อฟังคนมาปรับทุกข์ มารบบายปัญหา หรือออกไปมองและออกไปช่วยแก้ปัญหา ถ้าเรามีหลักเหล่านี้อยู่ เราก็ใช้เป็นตัวตรวจสอบได้ว่าเขาขาดอะไรหรือเปล่า แล้วก็พยายามที่จะช่วยให้เขาสร้างสิ่งเหล่านี้ขึ้นมา เพราะว่าองค์ประกอบเหล่านี้เป็นปัจจัยพื้นฐาน ในการดำรงชีวิตอยู่ด้วยดีของมนุษย์ เป็นปัจจัยพื้นฐานในการศึกษาพัฒนาตนของมนุษย์ และเป็นปัจจัยพื้นฐานในการแก้ปัญหา ถ้าไม่มีสิ่งเหล่านี้แล้วจะแก้ปัญหาได้ยาก ส่วนข้อพิจารณาอื่นๆ เป็นเรื่องที่มีรายละเอียดมากมายก็ค่อยๆ ว่ากันไป แต่อันนี้ต้องวางเป็นพื้นฐานไว้ก่อน

สามด้านที่ควรผ่านการตรวจ

ที่นี้แคบเข้ามาอีก ก็คือกระบวนการในการดำเนินชีวิตประจำวัน ซึ่งแยกได้เป็นสามช่วง เราจะให้คนรู้จักสำรวจตัวเอง และเราก็ช่วยสำรวจ จะโดยเขารู้ตัวหรือไม่ก็ตาม ให้เขาดูตัวเองหรือดูตัวเขาให้ถูกต้อง

ในการที่จะให้ชีวิตงอกงาม จะมีการปฏิบัติในสามช่วงของกระบวนการ คือ

๑. ช่วงรับเข้ามา อันนี้ก็คล้ายๆ กับที่พูดมาแล้ว แต่ในที่นี้
นำเสนออีกแบบหนึ่ง เป็นการนำเสนอในช่วงของ
ชีวิตประจำวัน
๒. ช่วงแสดงออก หรือช่วงสร้างความสัมพันธ์ที่ดีกับ
สภาพแวดล้อม
๓. ช่วงสร้างสรรค์พัฒนาตนเองขึ้นไป หรือช่วงเจริญอก
งาม

สองช่วงต้นเป็นเรื่องธรรมดา แต่ช่วงที่สามสุดท้ายนี้บางคน
ก็มีบางคนก็ไม่มี การดำเนินชีวิตที่ดีงามจะต้องครบสามช่วง ทั้งช่วง
รับเข้า ช่วงแสดงออกไป และช่วงที่สามคือ ช่วงเจริญอกงามยิ่งขึ้น

อธิบายประกอบ

ช่วงที่หนึ่ง คือในช่วงที่รับประสบการณ์เข้ามา ซึ่งจะต้องมี
ทำที่ต่อประสบการณ์ทั้งหลาย และทำที่ต่อสถานการณ์ต่างๆ
อย่างที่บอกแล้วว่าเมื่อรับรู้ทางตา หู จมูก ลิ้น กาย และทางใจ ก็
ให้รับรู้ในลักษณะที่เป็นการเรียนรู้ ให้ได้ข้อมูลของความรู้ ให้รับรู้
โดยมองตามที่มันเป็นของมัน ไม่ใช่มองตามที่เราอยากให้มันเป็น
หรือคิดให้มันเป็น ไม่คิดปรุงแต่งไปตามอิทธิพลของความยินดียิน
ร้ายชอบชัง ไม่ให้อคติ ไม่ให้ความโลภ ไม่ให้ความโกรธ และไม่ให้
ความหลงมาครอบงำจิตใจของเราได้ เมื่อรับรู้ประสบการณ์ต่างๆ
ก็ให้รับรู้ในลักษณะที่เป็นการเรียนรู้ นั่นคือช่วงที่หนึ่ง

ช่วงที่สอง คือช่วงแสดงออก ได้แก่การที่เรากระทำกิจกรรมที่เป็น การตอบสนองออกไป โดยมีปฏิริยาออกไปต่อบุคคล ต่อสภาพแวดล้อม ต่อสถาบัน ต่อสังคมส่วนรวม

เราจะแสดงออกอย่างไร จึงจะชื่อว่าเป็นการแสดงออกอย่าง ถูกต้องและเหมาะสม คือมีการแสดงออกไปข้างนอก ที่ทำให้เกิดผลดีแก่ชีวิตของตนเอง แก่สิ่งแวดล้อม แก่สังคม คำตอบก็คือ การแสดงออกที่ไม่เป็นการเบียดเบียน ไม่เป็นภัยอันตราย หรือก่อผลเสียหายแก่ผู้อื่น แต่เป็นการกระทำ ที่ทำให้เกิดประโยชน์เกื้อกูล ต่อการพัฒนาตนเอง หรือพัฒนาสังคมและสภาพแวดล้อม

ในการแสดงออกของคนเรา เมื่อคำนึงถึงการที่จะพัฒนาตนเองให้มีชีวิตที่เจริญงอกงามยิ่งขึ้น เราก็จะทำการแสดงออกที่มี ลักษณะของความมุ่งหมายในทางที่ดีงาม ไม่กระทำในลักษณะ ของการที่มีกิเลสเข้ามาครอบงำ

เราจะต้องชัดในความมุ่งหมายว่า การแสดงออกนี้ ที่เป็น การกระทำถูกต้องดีงามเกื้อกูลต่อผู้อื่น หรือต่อสังคม หรืออย่างน้อย ไม่เป็นการเบียดเบียนก่อความเสียหายนั้น ย่อมมีความหมาย เป็นการพัฒนาตนเอง หรือทำให้เกิดการพัฒนาตนของตัวเราเอง ด้วย เมื่อคำนึงว่า เราจะแสดงออกต่อบุคคลนั้น ต่อสิ่งนั้น ต่อ กิจกรรมนั้นอย่างไรจึงจะเกิดผลดี ด้วยวิธีนี้ก็จะมี ความมุ่งหมายเกิดขึ้น การแสดงออกก็จะมีลักษณะที่ว่าเรามีการควบคุมตนเอง ได้ มีสติสัมปชัญญะ

มีสติ คือ การระลึกได้ ที่จะควบคุมตนเองให้เข้ากับ ความมุ่งหมายนั้น **มีสัมปชัญญะ** คือรู้ตระหนักรู้ว่าความมุ่งหมายนี้มีคุณค่า

ที่สัมพันธ์และเกื้อกูลต่อการพัฒนาชีวิตของเราได้อย่างไร นี่คือการแสดงออกที่มีผลดี เพราะฉะนั้น การแสดงออกของคนที่มีการศึกษา หรือกำลังพัฒนาตนเองนี้ ก็จะเป็นการแสดงที่เกื้อกูลต่อการพัฒนาคุณภาพชีวิต จะทำให้ชีวิตของตนเองเป็นชีวิตที่ดีงาม แล้วก็ไปเป็นชีวิตที่ดีของสังคม และเป็นชีวิตที่เกื้อกูลต่อโลกด้วย อันนี้เป็นช่วงที่สองที่พูดมาพอคร่าวๆ

ช่วงที่สาม คือช่วงเจริญงอกงาม เป็นช่วงที่ว่าชีวิตที่ดีงามนี้มีความสัมพันธ์ในช่วงก่อนๆ ดีมาแล้ว ถ้าเป็นท่าที ก็เป็นท่าทีของการเรียนรู้อยู่แล้ว เป็นท่าทีของการมองสิ่งทั้งหลายตามความเป็นจริงอยู่แล้ว พร้อมทั้งมีการแสดงออกในลักษณะที่เป็นการเกื้อกูลต่อการพัฒนาชีวิตที่ดีงามอยู่แล้ว พอถึงตอนนี้ก็มีความพร้อม ในการที่จะเอาข้อมูลที่ได้จากประสบการณ์ต่างๆ ที่เรารับเข้ามาอย่างดีนั้น เอามาใช้ในการพัฒนาชีวิตของตนเอง ทำการแก้ไขปรับปรุงให้ชีวิตเจริญงอกงามยิ่ง ๆ ขึ้นไป นี่เป็นช่วงที่สาม

เพราะฉะนั้น ในชีวิตที่ดีหรือในกระบวนการที่จะให้เกิดชีวิตที่ดีงามด้วยการศึกษา นั้น ก็ต้องทำให้ครบกระบวนการทั้งสามช่วง ต้องดูว่าคนที่ปัญหานั้นเขาเป็นอย่างไร ในช่วงที่หนึ่งเขามีท่าทีในการรับประสบการณ์เข้ามาอย่างไร เป็นท่าทีที่ถูกต้องเกื้อกูลต่อชีวิตหรือไม่ ในช่วงที่สองเขามีการแสดงออกอย่างไร เป็นพฤติกรรมที่เกื้อกูลหรือไม่ และในช่วงที่สาม มีการนำเอาข้อมูลความรู้จากประสบการณ์ต่างๆ มาใช้พัฒนาชีวิตของตนให้เจริญงอกงามยิ่งขึ้นไปหรือไม่ อันนี้ก็เป็นประเด็นหนึ่ง ถือว่าเป็นหลักที่จะพิจารณาตรวจสอบ

แกนกลางของปฏิบัติการในการแนะนำ

ข้อต่อไปในการแก้ปัญหาของบุคคล ก็คือดูเจาะลึกลงไปในการคิดเป็นว่า ที่ว่าเขาคิดเป็นหรือไม่นั้น เขารู้จักแก้ปัญหาตามแนวทางของเหตุผล หรือตามแนวทางของกฎแห่งเหตุปัจจัยหรือไม่ เรียกตามศัพท์ทางพุทธศาสนาว่า **“การแก้ปัญหาตามแนวอริยสัจจ์”** คือ รู้ความเป็นเหตุ รู้ความเป็นผล แล้วแก้ปัญหาตามแนวทางของเหตุและผลนั้น อันนี้จะเป็นขั้นตอนหนึ่งที่สำคัญ ในการนำเอาสิ่งที่ได้เรียนรู้ทั้งหมดมาใช้ประโยชน์ ในชีวิตและการทำงานอีกทีหนึ่ง และดูว่าจะแก้ปัญหาได้สำเร็จหรือไม่

การแก้ปัญหา ตามกระบวนการแห่งเหตุและผล หรือตามวิธีการแห่งความเข้าใจกฎแห่งเหตุปัจจัยนี้ เป็นขั้นตอนของการใช้ปัญญาเป็นตัวนำชีวิต ไม่ใช่เอาตัณหาคือความอยากเป็นตัวนำชีวิต

นอกจากความเข้าใจปัญญาที่เข้าใจความจริง เข้าใจเหตุปัจจัย แล้วก็ต้องมีความเข้มแข็งเป็นพื้นฐาน เพราะในระหว่างการพัฒนาที่ปัญญายังไม่เจริญเต็มที่ หากจิตใจไม่มีความเข้มแข็งเพียงพอ ก็จะเป็นช่องทางให้ตัณหากับอวิชชาเข้ามามีอิทธิพล ขัดขวางการพัฒนาปัญญา ด้วยเหตุนี้ จึงต้องมีการพัฒนาจิตใจ โดยเฉพาะการสร้างสมาธิควบคู่กันไป และเป็นพื้นฐานแก่การพัฒนาปัญญา

เป็นอันว่า **คนเราจะพัฒนาตนได้ จะต้องมีความเข้มแข็ง ที่จะให้ปัญญาอยู่เหนือตัณหา** ไม่เช่นนั้นก็จะกลับไปหาอวิชชา กลับไปหาตัณหา กลับไปเอาความอยากเป็นตัวนำชีวิต เพราะขาดความเข้มแข็ง คล้ายๆ กับเป็นลักษณะเบื้องต้นที่ว่าเมื่อไม่รู้จะทำ

อย่างไร ก็จะเอาอย่างนี้ละ คือปล่อยพฤติกรรม แล้วแต่ความไม่รู้ และความอยากจะทำไป ว่าไปตามที่เราอยากจะทำให้มันเป็น แล้วก็เลยฝากความหวังไว้กับปัจจัยภายนอก ที่จะมาช่วยเหลือทำแทนให้

เหมือนอย่างแต่ก่อนนี้ ที่เคยฝากโชคชะตาไว้กับเทพเจ้า ฝากชะตากรรมไว้กับเทพเจ้า แล้วแต่พระพรหมจะบันดาล แล้วแต่เทพเจ้าจะกำหนด อันนี้เรียกว่าฝากความหวังไว้กับสิ่งภายนอก ซึ่งเป็นพฤติกรรมที่เกิดจากความอยากและความหลงผิด คือ ตัณหา และอวิชชา และส่งเสริมตัณหาและอวิชชารึ้นไป เพราะเมื่อเราฝากความหวังไว้กับเทพเจ้าแล้ว ปัญญาย่อมไม่เกิด เพราะไม่ต้องคิดอะไร ได้แต่รอให้เทพเจ้าช่วย

ต่อจากการอ่อนน้อมเทพเจ้า ก็มีวิธีทางไสยศาสตร์ วิธีการนี้ทำให้เกิดความกล้าขึ้น แต่ก็ไม่ได้กล้าด้วยตนเอง ยังพึ่งตนเองไม่ได้ มนุษย์ได้แต่ฝากความหวังไว้กับสิ่งเหล่านี้ อย่างนี้ก็เรียกว่าฝากความหวังไว้กับปัจจัยภายนอก หรือไม่ก็ฝากโชคชะตาไว้กับหมอดู เมื่อฝากความหวังไว้กับหมอดูที่สุดแล้วแต่หมอดูจะว่า แล้วก็รอไป

หากเราฝากความหวังไว้กับสิ่งภายนอกแล้ว เราก็ไม่สามารถพัฒนาตนเองได้ เพราะต้องพึ่งและรอความช่วยเหลือของผู้อื่นเรื่อยๆ ไป ในเมื่อมนุษย์ฝากชะตากรรมไว้กับเทพเจ้าบ้าง ไสยศาสตร์บ้าง หมอดูอะไรต่างๆ บ้าง การศึกษาเพื่อจะให้มนุษย์พึ่งตนเองก็สำเร็จไม่ได้

เพราะฉะนั้น เราจึงต้องหัดให้คนแก้ปัญหาตามแนวทางของ เหตุผล ตามแนวทางของอริยสัจจ์ เริ่มตั้งแต่มีปัญหาเกิดขึ้น ก็ต้อง สืบสาวค้นหาเหตุที่เรียกว่าสมุทัย เหตุแห่งปัญหานั้นอยู่ที่ไหน เมื่อ สืบหาพบเราจะได้กำจัดให้ตรงเหตุนั้น พร้อมนั้นก็มองดูจุดหมาย ดูความต้องการของเราว่าคืออะไร วางจุดหมายนั้นแล้วจึงกำหนด วิธีปฏิบัติขึ้นมา เพื่อหาทางทำลายเหตุของปัญหา แล้วก็ทำให้ เข้าถึงจุดหมาย วิธีปฏิบัตินี้เรียกว่า “มรรค” เมื่อได้วิธีปฏิบัติแล้วก็ ลงมือปฏิบัติดำเนินการ การที่คนเราจะพัฒนาตนเองก็ต้องพัฒนา ตามวิธีการดังกล่าวมานี้ จึงจะแก้ปัญหาได้

ที่นี้ การที่จะให้คนเราแก้ปัญหาด้วยปัญญาของตนเองได้ ก็ต้องมีกระบวนการที่จะสร้างปัญญา พร้อมกันไปกับการสร้าง ความเข้มแข็งในตัวของคนๆ นั้น หากเข้มแข็งไม่พอก็จะหวนกลับไป หาสิ่งภายนอก มนุษย์โดยทั่วไปมักมีความเข้มแข็งไม่พอ เรา อาจจะต้องประนีประนอมบ้าง แต่ก็ต้องไม่ให้เสียกระบวนการ ไม่ ยอมให้เสียผล หรือยอมให้เกิดความปั่นป่วนขึ้นกับ กระบวนการพัฒนาตนเองของมนุษย์ให้น้อยที่สุด อันนี้น่าห่วง

อาจารย์แนะแนวจะต้องระวัง ไม่ให้ตัวเองกลายเป็น เหมือนดังเทพเจ้า หรือหมอไสยศาสตร์ หรือหมอผีเสียเอง จน กลายเป็นว่าเด็กฝากความหวังไว้กับอาจารย์แนะแนวแล้ว เลยไม่ รู้จักคิดเอง ไม่รู้จักพึ่งตนเอง คิดไม่เป็น

บางที่ตัวอาจารย์แนะแนว และหรือบางที่ตัวเด็กเองก็มีความ เข้มแข็งไม่เพียงพอ จึงหวังพึ่งสิ่งภายนอก หวังพึ่งหมอผี ถ้าจะมี การยึดหยุ่นบ้างก็ต้องดูว่า ทำอย่างไรจึงจะไม่เสียหลักในการ

พัฒนาตนเอง ในขณะที่เรายังช่วยให้เขาก้าวไปเองไม่ได้ หลักทั่วไปก็คือ สิ่งที่เขาเข้ามาเสริม จะต้องไม่ใช่เป็นเหตุให้หยุดรอหวัง แต่จะต้องเป็นตัวที่ช่วยหนุนให้เข้มแข็งที่จะทำต่อไป โดยถูกทาง

ในขั้นสุดท้าย เมื่อมนุษย์มีความเข้มแข็งพอ มีสติปัญญาพอ ก็สามารถช่วยตนเองด้วยตัวของเขาเองได้ จนกระทั่งพึ่งตัวเองได้อย่างเต็มที่ นี่เป็นหลักในแง่ของพุทธศาสนาที่เกี่ยวข้องกับการแนะแนว สำหรับใช้ตรวจสอบบุคคลที่มีความทุกข์และมีปัญหา เพื่อให้ช่วยให้เขาพัฒนาตนเองได้ต่อไป

คุณสมบัติของครูผู้แนะแนว

คุณสมบัติของครูแนะแนว ควรจะเป็นคุณสมบัติของครูและ ผู้แนะแนวทั่วไปนั่นเอง โดยบริการแนะแนว จะเป็นบริการจาก “กัลยาณมิตร” ซึ่งมีหลัก หรือองค์ความประพฤติ ๗ ประการ เรียกว่าธรรม ๗ ประการของกัลยาณมิตร คือ

๑. น่ารัก
๒. น่าวางใจ
๓. น่าเจริญใจ
๔. รู้จักพูดหรือพูดเป็น
๕. รู้จักฟังหรือฟังเก่ง
๖. แกล้งเรื่องเล็กซึ่งได้
๗. ไม่ชักจูงไปนอกเรื่อง

อธิบายประกอบ

๑. **น่ารัก** คำว่าน่ารักในที่นี้หมายความว่า เป็นบุคลิกลักษณะที่ชวนให้เข้าหา ผู้แนะนำควรต้องมีลักษณะที่ว่า เมื่อเด็กมีปัญหาเกิดความทุกข์ ก็อยากเข้าไปหาหรือเข้าไปปรึกษา เพราะว่าผู้ที่มีปัญหาก็คิดหาที่ปรึกษา เมื่อเห็นผู้แนะนำที่มีคุณสมบัติดีแล้วก็อยากเข้าไปปรึกษาด้วย คำว่าน่ารักในภาษาบาลีเรียกว่า “ปิโย”

๒. **น่าวางใจ** ครูแนะนำต้องมีลักษณะที่น่าไว้วางใจได้ หนักแน่น น่าเคารพนับถือ น่าเชื่อถือ ทำให้รู้สึกว่ามีภัยอันตรายอบอุ้มมั่นคงปลอดภัย ควรเข้าไปขอคำปรึกษาได้ ถ้ามีลักษณะทำทางไม่น่าไว้วางใจ ก็ไม่ไหว ลักษณะที่น่าเคารพน่าไว้วางใจนี้ ภาษาบาลีเรียกว่า “ครุ”

๓. **น่าเจริญใจ** คือบุคลิกทำทางต่างๆ ที่แสดงออกดูแล้วทำให้เกิดความปลื้มใจว่าเป็นผู้มีภูมิรู้ มีภูมิธรรมภูมิปัญญาสูง เป็นคนมีการศึกษาพัฒนาตนดีแล้ว ซึ่งผู้เข้าหานั้นปลื้มใจที่ได้เข้าไปใกล้ชิด และเห็นว่าน่าเอาอย่าง คือชวนให้อยากปฏิบัติตาม ในทางภาษาบาลีเรียกว่า “ภาวนีโย”

๔. **รู้จักพูดหรือพูดเป็น** ข้อนี้เป็นลักษณะสำคัญมาก สามข้อแรกนั้นเป็นบุคลิกลักษณะที่จะทำให้เกิดการปรึกษาและการแนะนำขึ้น โดยนำมาสู่การพบปะและการทำกิจกรรมอื่นๆ ต่อไป แต่ข้อ ๔ และข้อต่อจากนี้เป็นส่วนประกอบต่างๆ ในการทำหน้าที่

การเป็นนักพูดที่ดีไม่ใช่หมายความว่า จะต้องพูดเองไปหมด ผู้ที่มีความทุกข์ หรือต้องการคำปรึกษา เขาก็จะพูดไปตามทางของเขา ชัดเจนบ้าง สับสนบ้าง บางทีก็ไม่กล้าพูด หรือพูดแล้วพูดไม่

ถูก พูดไม่แจ่มกระจ่าง ■แนะแนวต้องรู้จักพูดให้เขากลับที่จะแสดงออกมา กล่าวระบายความทุกข์ออกมา หรือสามารถที่จะแสดงออกซึ่งปัญหาอย่างชัดเจน โดยผู้แนะแนวจะต้องช่วยให้เขารู้จัก และเข้าใจปัญหาของเขาเองไปที่ละด้านสองด้าน ตามลำดับ

ตัวอย่าง เมื่อมีบุคคลผู้ใดผู้หนึ่งเข้ามาหาพระพุทธรูปเจ้า จะมาถามหาคำตอบจากพระองค์ บางทีพระองค์ก็ทรงช่วยให้เขาตอบปัญหาของเขาเอง โดยที่พระองค์ทรงใช้วิธีที่ทรงกลายเป็น■ถามซึ่งบุคคลนั้นก็จะได้คำตอบได้ด้วยตนเอง นักแนะแนวควรนำวิธีนี้ไปใช้ในการเป็นนักพูด โดยเป็น■ช่วยให้เขาพูด จนกระทั่งทำให้เขาตอบปัญหาของตนเองได้ หากเขาหาคำตอบไม่ได้จริงๆ เราก็มีวิธีการที่จะเสนอแนะให้เขาพบคำตอบได้ ให้เห็นทางออกในการแก้ปัญหา ลักษณะที่เป็นนักพูดอย่างได้ผลนี้ ภาษาบาลีเรียกว่า “วตุตา”

๕. ■จักฟังหรือฟังเก่ง หมายถึง ความเก่งในการฟัง นอกจากหมายถึงจับเรื่องได้ไวและชัดเจนแล้ว ก็รวมถึงการมีความอดทนในการฟังด้วย อดทนต่อการรับฟังปัญหา อดทนต่อการระบายความทุกข์ เพื่อจะได้รู้เหตุปัจจัย และคิดค้นวิธีการแก้ปัญหา โดยเฉพาะการรู้จักตัวเขาและปัญหาของเขาอย่างแท้จริง เช่น รู้ว่าเขาทำอะไร บกพร่องอย่างไร จุดที่จะแก้ไข■ตรงไหน เรียกในภาษาบาลีว่า “วจนฺทฺชโม”

๖. แกล้งเรื่องเล็กซึ่งได้ คือ เมื่อมีปัญหาที่ยากหรือลึกซึ้งก็สามารถถลัดคล้ายให้เข้าใจได้ ในการศึกษาและการแก้ปัญหาจะต้องพบกับปมและเรื่องที่ยากหรือลึกซึ้งอยู่เรื่อยๆ ผู้ที่ทำหน้าที่

แนะนำต้องสามารถอธิบายเนื้อหาเรื่องราวและคลี่คลายปม
ประเด็นต่างๆ ให้เห็นชัดเจนและเข้าใจได้ง่าย อะไรที่ซับซ้อนก็ต้อง
จับเอามาหรือหยิบยกออกมาพูดให้เห็น และอธิบายให้กระจ่าง อัน
นี้เป็นความสามารถในการปฏิบัติที่เรียกว่า “*คมุภีรญจ กถั กตฺตา*”

๗. ไม่ชักจูงไปในทางที่ผิดหรือนอกเรื่อง คือจะต้องมี
ทิศทางที่ชัดเจนในการแนะนำ โดยมีเป้าหมายและนำไป
จุดหมายซึ่งจะแก้ปัญหาได้ ด้วยวิธีที่ถูกต้อง หากแนะนำปฏิบัติ
ไม่ถูกต้องออกนอกเรื่องราว หรือชักจูงไปในทางเสียหาย โดย
แนะนำผิดๆ หรือแนะนำวิธีการที่ไม่ถูกต้อง แนะนำไปแทนที่เขา
จะแก้ปัญหาได้ ก็กลับกลายเป็นสร้างปัญหา อันนี้เรียกว่า “*โน จฏฺฐาเน นีโยชเย*”

รวมเป็น ๗ ประการ เรียกว่า คุณธรรมหรือองค์คุณของ
กัลยาณมิตร ซึ่งเราใช้เป็นคุณสมบัติของครูโดยทั่วไป ซึ่งผู้ทำ
หน้าที่แนะนำควรมีคุณสมบัติเช่นนี้เป็นพิเศษ

คุณสมบัติที่ควรมีในผู้รับการแนะนำ

ต่อไปนี้จะพูดถึงคุณสมบัติของคนที่ได้รับการแนะนำ ให้
การแนะนำควรมองว่า มนุษย์ที่ดีควรจะเป็นอย่างไร มีคุณสมบัติ
อย่างไร เพื่อเราจะได้นำมาใช้กับคนที่มีปัญหาด้วย หลักเกณฑ์
คุณสมบัติที่ดีของมนุษย์ ก็คือหลักสัปปุริสธรรม ๗ ประการนั่นเอง
ซึ่งจะพูดย่อๆ คือ

๑. รู้จักเหตุ	๒. รู้จักผล
๓. รู้จักตน	๔. รู้จักประมาณ

เรารู้จักความพอดีในทุกสิ่งทุกอย่าง ไม่ว่าจะเป็นการกิน การนอน การเล่น การทำงาน รู้ว่าแค่ไหนพอดี แล้วทำแค่พอดีที่จะให้ผลดี มันก็จะสำเร็จและไม่เกิดโทษ ข้อนี้เรียกว่า “มัตตัญญูตา”

๕. **รู้จักกาล** คือ จะทำอะไรก็ต้องรู้จักกาลเวลา เช่น รู้เวลาเริ่ม ระยะเวลาที่ทำ เวลาสิ้นสุด จังหวะที่ดีของการกระทำเป็นต้น อุตมามาพูดนี้ก็ต่อรู้จักเวลาเหมือนกัน ว่าขณะนี้จะมีหมดเวลาแล้ว นี่ก็เป็นเรื่องของ “กาลัญญูตา”

๖. **รู้จักชุมชน** เช่น รู้จักว่านี่เป็นชุมชนประเภทไหน พูดเรื่องอะไรจึงจะเหมาะสมและพอดี หากไม่รู้จักชุมชน ไม่เข้าใจชุมชน ก็ปฏิบัติต่อชุมชนนั้นไม่ถูก เช่น ไม่ถูกต้องตามวัฒนธรรมประเพณี ไม่ถูกมารยาท ไม่ถูกกับแนวความสนใจหรือระดับความความสามารถ การปฏิบัตินั้นก็ไม่ได้ผลดี การรู้จักชุมชนนี้เรียกว่า “ปริสัญญูตา”

๗. **รู้จักบุคคล** เช่น รู้จักว่าบุคคลนี้เป็นอย่างไร มีนิสัยใจคอเป็นอย่างไร มีภูมิธรรม ภูมิปัญญาแค่ไหน มีความสามารถนัดจัดเจนอย่างไร สนใจเรื่องอะไร อยู่ในฐานะ หรือภาวะอย่างไร มีภูมิหลังมาอย่างไร ควรคบหาหรือไม่ จะได้ประโยชน์ในแง่ใด ควรใช้งานหรือไม่ จะช่วยเหลือหรือขอความช่วยเหลือเขาได้อย่างไร เมื่อรู้จักบุคคลแล้ว รู้จักความแตกต่างของบุคคลแล้ว การดำเนินชีวิตและการทำงานก็ได้ผลดี อันนี้เรียกว่า “บุคคลัญญูตา” เป็นคุณธรรมข้อสุดท้าย

หลักการทำให้เป็นที่ฟังของตนได้

ต่อไปนี้มีอีกสิ่งหนึ่งที่อยากจะพูด จึงต้องขอเวลาอีกหน่อย คือ เรื่องฟังตนเองได้ มีลักษณะอย่างไร คนที่จะฟังตนเองต้องมีหลักธรรมคือคุณสมบัติที่ทำให้ฟังตนได้ คือ

๑. *ประพฤดีดีมีวินัย* ไม่ก่อความเดือดร้อนต่อตนเองและสังคม ไม่ก่อความเดือดร้อนให้นายในการอยู่ร่วมกัน ทำให้มีระเบียบวินัยในสังคมประเทศชาติ คนเรานี้หากเป็นผู้มีความประพฤดีดี มีระเบียบวินัย ก็เป็นอันว่าหมดปัญหาขั้นพื้นฐานไปทีเดียว เท่ากับเปิดทางสะดวกให้มีโอกาสทำอะไรต่างๆ เพื่อก้าวหน้าต่อไปได้ด้วยดีในกระบวนการศึกษาพัฒนาตน

๒. *ได้ศึกษาศดับมาก* การฟัง การอ่าน เล่าเรียน การแสวงหาความข้อเสมอ ทำให้ได้ข้อมูลมาก จึงช่วยให้แก้ไขปัญหาได้มาก เพราะการแก้ปัญหาต่างๆ ต้องอาศัยข้อมูลความรู้ จึงควรจะศึกษาเล่าเรียน อ่าน ฟัง ให้มาก

๓. *รู้จักคบคนดี* คือ รู้จักคบเพื่อน รู้จักคบมิตร ซึ่งชักจูงไปในทางที่ดีงาม รู้จักคบครูอาจารย์ หาแหล่งวิชา รู้จักแสวงหาแหล่งความรู้ ซึ่งจะให้ความรู้ที่ได้เล่าเรียนอ่านสดับฟัง เพิ่มพูนและชัดเจนซ้ำของยิ่งขึ้น ข้อนี้เป็นลักษณะสำคัญของคนที่พัฒนาตนเอง เรียกว่ารู้จักคบหากัลยาณมิตร

๔. *เป็นคนที่พูดกันง่าย* คือ เป็นผู้ที่รับฟังผู้อื่น เมื่อคบหาผู้รู้และคนดีแล้ว ก็พร้อมที่จะรับฟังคำแนะนำเป็นต้นของท่านเหล่านั้น เพราะอยากได้ข้อมูลในการพัฒนาตนเอง โบราณว่า “ว่า

นอนสอนง่าย” ในสมัยนี้กลัวว่าคนจะเข้าใจความหมายผิด ก็เรียกว่า “เป็นคนที่พูดกันง่าย”

๕. **ชวนชววยกิจของหม** คือ เป็นผู้พร้อมที่จะร่วมมือช่วยเหลือ เอาใจใส่ชวนชววยกิจของเพื่อนร่วมชุมชนและงานของส่วนรวม คนที่ฟังตนเองได้นี้จะมีลักษณะไม่คิดเรียกร้องจากผู้อื่นหรือคิดเรียกร้องเอาจากชุมชนหรือสังคม คนจำนวนมากมักเรียกร้องจากสังคม หากเป็นเช่นนี้ เราจะฟังตนเองไม่ได้ จะต้องรอรับความช่วยเหลือจากคนอื่นอยู่ร่ำไป หากเป็นประเทศก็เป็นประเทศที่ฟังตนเองไม่ได้ ควรเปลี่ยนท่าทีใหม่ที่เราจะทำอะไรให้แก่ผู้อื่นได้บ้างหรือแก่ชาติได้บ้าง อันนี้ก็เป็นหลักหนึ่งในการฟังตนเองได้

๖. **เป็นผู้ใฝ่รู้ใฝ่ธรรม** ได้แก่ ชอบแสวงหาความจริง ใฝ่ศึกษาเล่าเรียน ชอบสนทนาถกเถียงหาความรู้ความเข้าใจ โดยมีสภาพจิตใจและลักษณะของการแสดงออก ที่ชวนให้คนอื่นอยากปรึกษาหารือร่วมสนทนาด้วย ส่งเสริมบรรยากาศแห่งการแสวงหาความรู้

๗. **มีความเพียรขยัน** คือ มีจิตใจเข้มแข็ง ก้าวหน้าไม่ท้อถอย สู้กิจสู้งาน รับผิดชอบ ปฏิบัติตามหลักทุกอย่างในข้อก่อนๆ ด้วยความจริงจัง

๘. **มีสันโดษรู้พอดี** สันโดษในที่นี้คือ การไม่แสวงหาความบำรุงบำเรอฟังเพื่อสุขุ้ยสุร่าย ไม่ฟุ่มเฟือย แต่เป็นอู่่ง่าย ู้จักพอในเรื่องวัตถุ แล้วใช้เวลาู่งหน้าทำกิจของตน คนปัจจุบันมีปัญหาจากความฟังเพื่อมาก ปล่อยเวลาและแรงงานสูญเสียไปกับเรื่อง

ของการบริโภคเสียมาก อันนี้จะต้องเปลี่ยนใหม่มาเป็นแนวทางของการที่จะเป็นผู้บริโภคแต่พอดี แล้วนำเอาเวลาและแรงงานไปใช้ในการทำหน้าที่ และทำกิจกรรมเพื่อพัฒนาชีวิตและพัฒนาสังคม

๙. มีสติคงมั่น คือ ควบคุมตนเองได้ มีสำนึกในการกระทำสิ่งต่างๆ ด้วยความรอบคอบ ไม่ประมาท และเท่าทันเหตุการณ์ รู้เท่าทันว่าจะร้ายอย่างไรจะก่อให้เกิดความเสียหายหรือไม่ทำ อันไหนจะก่อให้เกิดความเจริญดีงามก็ทำ ทำกิจกรรมต่างๆ โดยมีความรอบคอบระมัดระวัง

๑๐. มีปัญญาเหนืออารมณ์ คนจำนวนมากมักเอาอารมณ์ความรู้สึกมานำหน้าในการแสดงออก หรือแสดงออกทางด้านอารมณ์ ควรเปลี่ยนเป็นว่าเอาวิจรรย์ญาณมาเป็นตัวนำในการกระทำ นี่คือนิยามของคนที่พึ่งตนเองได้

สืบประการนี้ ทางพระเรียกว่า “นาถกรณธรรม” บาลีจะไม่พูดเพราะค้นหาเองได้

จุดหมายของชีวิตที่ผู้แนะแนวควรชี้แนะ

ต่อไปนี้เป็นหมวดสุดท้าย จะจบแล้ว ขอพูดไว้ว่า คนที่พัฒนาตนเองได้ มีปัญญา มีชีวิตที่ดี ควรรู้จุดหมายของชีวิต การที่เรา รู้จุดหมายของชีวิตนี้มีวัตถุประสงค์เพื่ออะไร

๑. เพื่อจะได้มีแนวทางในการดำเนินชีวิตที่ดีงาม
๒. เพื่อใช้สำรวจตนด้วยตนเอง และเพื่อจะได้มีความมั่นใจในตนเอง ในการที่จะพัฒนาตนให้ยิ่งขึ้นไป

พุทธศาสนาสอนว่า ชีวิตที่ดั่งงามจะต้องดำเนินให้บรรลุถึงจุดหมาย ๓ ชั้น คือ

๑. *ประโยชน์ปัจจุบัน* หรือจุดมุ่งหมายที่มองเห็นของชีวิตนี้ คือ ประโยชน์ทางด้านสุขภาพ เศรษฐกิจ สังคม การเมือง เช่น มีทรัพย์สินที่จะพึ่งตนเองได้ในทางเศรษฐกิจ ทางสังคมก็มีเพื่อนฝูงรักใคร่ มีบริวาร มีสถานะเป็นที่ยอมรับของคนทั้งหลาย เหล่านี้เรียกว่า เป็นประโยชน์เบื้องต้น

๒. *ประโยชน์เบื้องหน้า* คือ มีชีวิตที่ดั่งงาม มีคุณค่า มีคุณธรรมความดี เป็นประโยชน์ ทำให้มีความมั่นใจในคุณค่าของชีวิตของตน เริ่มตั้งแต่เป็นผู้มีความประพฤติดีงาม มีปัญญา รู้เข้าใจโลกและชีวิตพอสมควร ได้ทำความดีงามบำเพ็ญประโยชน์ไว้ เป็นความมั่นใจในคุณค่าของชีวิตของตนเอง ซึ่งเชื่อมโยงไปถึงโลกหน้าด้วย คือทำให้มีความมั่นใจในชีวิตเบื้องหน้า ไม่ต้องกลัวปรโลก จึงเป็นประโยชน์ระยะยาว ต่างจากข้อแรกที่เป็นประโยชน์เฉพาะหน้าระยะสั้น

๓. *ประโยชน์สูงสุด* คือ การมีจิตใจเป็นอิสระ ด้วยปัญญาที่รู้เท่าทันความจริงของโลกและชีวิต หลุดพ้นจากความครอบงำของกิเลสและความทุกข์ สามารถทำจิตให้ปลอดโปร่งผ่องใสได้ทุกเวลา แม้จะมีอารมณ์เข้ามากระทบก็ไม่หวั่นไหว ไม่ขุ่นมัว ไม่เศร้าหมอง แต่โปร่งโล่ง ปราศจากทุกข์ เป็นประโยชน์สูงสุด เรียกว่า *ปรমัตถะ*

รวมเป็นประโยชน์หรือจุดมุ่งหมาย ๓ ชั้น คือ

๑. *ทิฏฐิธัมมิกัตถะ* ประโยชน์ปัจจุบัน ต่อหน้า ตาเห็นได้

๒. สัมปรายิกัตถะ ประโยชน์เบื้องต้น ลึกช้า ระยะเวลา

๓. ปรมัตถะ ประโยชน์สูงสุด หลุดพ้น เหนือกาล

อนึ่ง ถ้าแบ่งตามแนวราบ ประโยชน์นั้นจะแยกเป็น ๓ ประเภท คือ

๑. อัตตัตถะ ประโยชน์ตน

๒. ปรัตถะ ประโยชน์ผู้อื่น

๓. อุภยัตถะ ประโยชน์ร่วมกันทั้งสองฝ่าย

ประโยชน์ตนเองก็ต้องทำให้ได้ ๓ ชั้น ทั้งปัจจุบัน เบื้องหน้า และสูงสุด ส่วนประโยชน์ผู้อื่นก็ต้องช่วยให้เขาบรรลุทั้ง ๓ ชั้นนั้น และประโยชน์ส่วนรวมร่วมกันทั้งสองฝ่าย ก็ต้องส่งเสริมสนับสนุน การมีส่วนร่วมทั้งรูปธรรม นามธรรม ซึ่งจะช่วยให้ทั้งตนและผู้อื่น ก้าวหน้าไปในการบรรลุประโยชน์ทั้งสามชั้นข้างต้น เช่นกิจกรรมดีงาม และวัฒนธรรมประเพณี ที่ส่งเสริมปัญญาและกุศลธรรมของ ชุมชนทั้งหมด

นี่คือคุณค่าที่เป็นจุดหมายของการดำเนินชีวิต ซึ่งในการ พัฒนาตนให้เข้าถึง ควรรู้ตระหนักไว้เพื่อให้เกิดความมั่นใจใน แนวทางจุดหมาย ที่จะทำการพัฒนาตนขึ้นไป จึงเป็นอุปสรรคใน การแนะแนว

ส่วนวิธีปฏิบัติในการแนะแนวนั้น วงการศึกษาปัจจุบันได้ พัฒนารายละเอียดและกลวิธีต่างๆ ไปมากแล้ว อาจจะไม่นำมา พูดยุค

ตกลงว่า การพัฒนาตนเองโดยแนวทางและหลักการนี้ เป็น สาระสำคัญของการที่จะช่วยให้บุคคลที่ประสบปัญหา มีความทุกข์

ได้พัฒนาตนเองพึ่งตนเองได้ การพึ่งตนเองได้ก็คือ การปฏิบัติตามหลักที่ว่าปัญญาเป็นเครื่องนำทางในการดำเนินชีวิต ไม่มีวิชาหรือค้นหาเป็นเครื่องดำเนินชีวิต

เมื่อถึงขั้นนี้ก็จะเป็นการบรรลุจุดมุ่งหมายของการดำเนินชีวิตที่ดี ซึ่งพระพุทธเจ้าตรัสว่า “ชีวิตที่เป็นอยู่ด้วยปัญญา เราถือว่าเป็นชีวิตที่ประเสริฐ” ซึ่งเป็นชีวิตที่พึ่งตนได้ อันเป็นสาระสำคัญของปาฐกถาที่ได้แสดงมา

วันนี้ก็ได้พูดมาเป็นเวลามากมายแล้ว ถึงเวลา ๑๘.๐๐ น.เศษ จึงขอยุติก่อนที่จะอำมหิตลงไปเพียงเท่านี้

หมายเหตุ บรรยายที่วิทยาลัยครูสวนดุสิต (ปัจจุบัน คือ สถาบันราชภัฏสวนดุสิต) เมื่อวันที่ ๒๖ กันยายน ๒๕๓๑ ในการพิมพ์ครั้งแรกของกรมวิชาการ ในเดือนสิงหาคม ๒๕๔๕ ผู้เรียบเรียงได้ตรวจชำระปรับแก้ถ้อยคำบางแห่งให้เรียบรื่นขึ้นอีกเล็กน้อย

พุทธศาสนกับการแนะแนว

© พระธรรมปิฎก (ป. อ. ปยุตโต)

ISBN 974-88640-4-9

พิมพ์ครั้งที่ ๓ - สิงหาคม ๒๕๔๕

๕๐,๐๐๐ เล่ม

ศูนย์แนะแนวการศึกษาและอาชีพ

กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ

๕๐,๐๐๐ เล่ม

พิมพ์ที่

พุทธศาสน์กับการแนะแนว

พระธรรมปิฎก (ป. อ. ปยุตฺโต)

ศูนย์แนะแนวการศึกษาและอาชีพ
กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ